

将军之妻 不可欺

ช่ายา
แม่ทัพ
หยาม
ไม่ได้

1

长沟落月 ฉางโกว ลั่วเยวี่เยี่ยน
Singin' in the Rain แปล

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

นักอ่านหลายท่านคงเคยอ่านเรื่องแนวทะลุมิติกันมาบ้างแล้วใช่ไหมคะ แต่นิยายเรื่อง 'ยายแม่ทัพหยามไม่ได้' ที่มากกว่ารำนำนามาให้ทุกท่านได้พบในคราวนี้ต่างจากที่ผ่านมาแน่นอน จะมีนิยายสักกี่เรื่องที่นางเอกย้อนเวลามากก็เกือบถูกฆ่าตั้งแต่วันแรก แถมคนลงมือยังเป็นถึงพี่สาวผู้ถูกวางตัวให้เป็นว่าที่มารดาของแผ่นดินเสียอีก ชีวิตในแต่ละวันของนางไม่ต่างจากมีดาบแขวนไว้เหนือศีรษะ อ่านถึงตรงนี้คงเริ่มหวั่นใจกันแล้วใช่ไหมคะว่าเรื่องราวจะรันตหรือเปล่า ไม่ต้องห่วงคะ 'เนยชิงหลวน' นางเอกของเรามีทักษะการเอาตัวรอดไม่เป็นสองรองใคร ปะทะฝ่าปากก็ครั้งก็คว่ำช้อนมาได้ตลอด รับรองว่าอ่านไปต้องแอบยกนิ้วให้นางเอกของเราไปแน่นอน

นอกจากทักษะที่กล่าวมาแล้ว เนยชิงหลวนยังสามารถทำให้แม่ทัพแดนพ่ายพอย่าง 'จ้าวหลิง' ที่ใครต่างเล้าลือกันว่าเย็นชาไร้หัวใจแปรเปลี่ยนไปจนคนรอบตัวถึงกับพูดไม่ออก สงสัยแล้วใช่ไหมคะว่านางใช้วิธีไหนในการละลายน้ำแข็งพันปีผู้แข็งแกร่งลง ขอเชิญนักอ่านทุกท่านพลิกหน้าถัดไปและร่วมพิสูจน์ความสามารถของเนยชิงหลวนไปด้วยกันคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

ทำอย่างไรต่อไปดี? ว่ากันตามปกติแล้ว ต่อไปก็ต้องส่งตัวเข้าห้องหอ
แต่เจ้าบ่าวหนีหายไปทำราชการเสียแล้ว เหลือเพียงนาง เจ้าสาวที่ไม่เคยมาที่นี่มาก่อน
มารดามั่นถะ นางไม่รู้ด้วยซ้ำว่าห้องหออยู่ที่ใด
เนี่ยชิงหลวนถอนหายใจแรงๆ ทีหนึ่ง
พิธีสมรสเป็นอันเสร็จสิ้น นางอยากกล่าวคำทักทายไปถึงบรรพบุรุษทั้งสิบแปดรุ่นของ
หลงอันต์เสียเหลือเกิน
ว่างนักหรืออย่างไร ถึงได้เที่ยวจับคู่ให้ผู้อื่นส่งเดชเช่นนี้

”

แนะนำตัวละคร

- * เนียซิงหลวน บุตรีของซิ่นหยางไหว่กับภรรยาคนที่สอง อุปนิสัยว่าเรื่องมั่นใจในตนเอง เฉลียวฉลาด ไม่ยึดติดกับขนบธรรมเนียม เชี่ยวชาญการทำอาหารและปะทะคารม
- * จ้าวหลิง แม่ทัพแดนพายัพผู้เป็นอัจฉริยะด้านการทำศึก มักทำสีหน้าเย็นชาจนผู้อื่นไม่กล้าเข้าใกล้ มีความเด็ดขาดและเข้มงวด ไม่พูดเยาะหากไม่จำเป็น
- * เนียหยวนหว่า บุตรีคนโตของซิ่นหยางไหว่กับภรรยาคนแรก มีความแค้นฝังลึกต่อเนียซิงหลวน จึงมุ่งมั่นหาเรื่องให้น้องสาวต่างมารดาลำบากอยู่เสมอ
- * ฝิฉา สาวใช้คนสนิทของเนียซิงหลวน ได้รับการกล่อมเกลามาจากคุณหนูจนมีนิสัยคล้ายคลึงกัน มักโมโหแทนเนียซิงหลวนอยู่บ่อยครั้ง
- * จ้าวเสี่ยวเป่ย ผู้บัญชาการและทหารคนสนิทของจ้าวหลิง ภายนอกอาจดูที่เล่นที่จริงจัง แต่เป็นคนที่พึ่งพาได้เมื่อถึงยามจำเป็น
- * ซิงเอ๋อร์ สาวใช้ของจวนอ๋อง คอยติดตามรับใช้หลังเนียซิงหลวนแต่งงานเข้าจวน
- * หวังซุ่น ทหารองครักษ์ ได้รับคำสั่งจากจ้าวหลิงให้คอยคุ้มกันเนียซิงหลวน

7

เร็วๆ นี้จวนชินหยางโหวจะมีงานใหญ่ ซึ่งถือเป็นข่าวดีอันใหญ่หลวงของตัวหล้า

หลังบุตรคนโตของชินหยางโหวนาม 'เนี่ยหยวนหว่า' มีอายุได้สิบเก้าปี ฮ่องเต๋องคืบปัจจุบันนามหลงอันตี้ก็มีราชโองการเลือกสรรให้นางขึ้นเป็นพระชายาขององค์รัชทายาท

ควรทราบว่าย่องเต๋องหลงอันตี้มีพระโอรสผู้นี้เพียงพระองค์เดียว トラบใดที่ยังไม่มีใครมาแย่งชิงบัลลังก์ไปในช่วงที่พระองค์ยังอยู่ พระโอรสผู้นี้ก็จะได้ขึ้นครองราชย์อย่างแน่นอน

ดังนั้นการได้รับเลือกให้เป็นพระชายาขององค์รัชทายาทจึงไม่ต่างจากถูกวางตัวให้เป็นฮองเฮา พระมารดาแห่งได้หล้าคนต่อไป

ไม่ช้าก็มีคนมาเยี่ยมเยียนจวนชินหยางโหวไม่ขาดสาย เพราะอย่างไรเสียใครๆ ก็ล้วนอยากมีมิตรสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับครอบครัวของ

ว่าที่พระมารดาแห่งได้หาล้าอยู่แล้ว

ภายในจวนขึ้นหยางโหวเวลานี้เหมือนหมอน้ำมันที่มีน้ำหยดลงมา
ครั้งแล้วครั้งเล่า มีแต่เสียงอึกทิกครึกครื้นจนหม้อแทบระเบิดเลยก็ว่าได้

ขึ้นหยางโหวเบิกบานใจได้หน้าได้ตา อารามครึ้มอกครึ้มใจถึงกับ
สั่งเพิ่มเบี้ยหวัดให้คนรับใช้ในจวนทุกคนอีกหนึ่งเดือน ไว้เป็นค่าให้ทุกคน
ตัดเสื้อผ้าชุดใหม่

ชนชั้นสูงที่มาเยือนเพื่อแสดงความยินดีมีมากถึงเพียงนั้น ถ้าคนรับใช้
แต่งกายหอมช่อเกินไป เขาจะเสียน้ำเปล่าๆ เพราะจะว่าไปแล้ว บัดนี้
ตัวเขาจะได้เป็นถึงได้ทำผู้สูงศักดิ์ ว่าที่พระสัสสุระแห่งแวนแคว้น
เลยทีเดียวนะ

ฝ่ายฮูหยินของขึ้นหยางโหวแทบจะคว่ำหีบลิ้มดูหรือค้นเสื้อผ้าออกมา
เมื่อพบเจอเครื่องประดับหรืออภรณ์ชิ้นดีชิ้นใดซุกไว้กันหีบ ก็รีบนำออกมา
ส่งไปให้เนี่ยหยวนหาว

เวลานี้เนี่ยชิงหลวนบุตรธิดาของนางกำลังยืนฟังกรอบประตูกอดอก
มองดูมารดาหรือคนข่าวของจวนุ่นวาย สุดทำยรู้สึกรู้สิดูหืดตา อดไม่ได้
ที่จะพูดขึ้นอย่างเย็นชา "ท่านแม่ ขอเตือนไว้ก่อนว่าจะเสียเวลาเปล่า
ต่อให้ท่านแม่อุตส่าห์เปลืองหัวคิด หาทางไขว่คว้าดาวบนฟ้าส่งไปให้
ไม่เพียงนางไม่รับน้ำใจ ไม่แน่ว่ายังอาจจะพูดจาให้ได้ับอายต่อหน้าอีก"

มือที่กำลังถือหรือค้นของเนี่ยฮูหยินถึงกับชะงักค้างไปทันที

ลักพักใหญ่ นางก็ลุกขึ้นเอามือทาบเอวที่ปวดเมื่อยเพราะความแก่ชรา
ด้วยก้มหน้าก้มตาสาละวนค้นของอยู่เป็นเวลานานจึงเมื่อยขบขึ้น
จนระบมไปหมดแล้ว จากนั้นจึงพูดขึ้นว่า "หลวนเออร์ อย่านางก็เป็น

พี่สาวคนโตของเจ้า พูดถึงนางเช่นนี้ไม่นับว่าดีนัก"

พี่สาวคนโต? พี่สาวที่คิดแต่จะให้น้องสาวอย่างข้าตายเสียไวๆ
อยู่ตลอดเวลาเนี่ยหรือ

เนี่ยชิงหลวนหัวเราะ ทว่าสีหน้ากลับไร้อารมณ์ รู้สึกว่าพี่สาวเยี่ยงนี้
ไม่มีจะดีกว่า

แต่เนี่ยฮูหยินกลับแสดงความคาดหวังอย่างชัดเจน นางอยากจะ
ให้เนี่ยชิงหลวนกับเนี่ยหยวนหวนมีความรักใคร่เอื้ออาทรต่อกัน

ดังนั้นนางจึงพำเตียนเนี่ยชิงหลวนจนปากเปื่อยปากฉะ สุดท้าย
ค้นเจอเครื่องประดับมทำจากทับทิมเหลี่ยมทองชุดหนึ่ง พิจารณาแล้วเห็นที่
เครื่องประดับชุดนี้ดูดีพอจะมอบเป็นของขวัญ จึงรีบดึงแขนเนี่ยชิงหลวน
ให้ลุกขึ้น บอกให้ตามนางไปมอบสิ่งนี้เป็นของขวัญแก่เนี่ยหยวนหวน
หวังประสานสายสัมพันธ์สองพี่น้องให้กลับคืน

เรือนที่เนี่ยหยวนหวนพักตั้งอยู่ในลานสวน มีประตูเข้าออกทางเดียว
ปกติไม่ค่อยมีใครมาเยือนจึงเงียบสงบอย่างมาก

เมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้น สาวใช้จึงแหม่ประตูถามถึงผู้มา จากนั้น
เข้าไปแจ้งให้ผู้เป็นนายทราบ เวลาผ่านไปพักใหญ่ค่อยมาเปิดประตู
เชื้อเชิญให้เนี่ยฮูหยินกับเนี่ยชิงหลวนเข้ามา

ว่าไปแล้วก็ล้วนอยู่ในจวนเดียวกัน อีกทั้งพวกนางก็เป็นพี่น้อง
ร่วมสายเลือด ทว่าเรือนของเนี่ยหยวนหวนแห่งนี้ นับตั้งแต่จำความได้
เนี่ยชิงหลวนกลับไม่เคยย่างกรายเข้ามาแม้แต่ก้าวเดียว

ไม่ต่างจากเนี่ยฮูหยินที่มาเยือนเรือนแห่งนี้แทบจะนับครั้งได้

สองแม่ลูกเดินตามสาวใช้ของเนี้ยหยวนหว่าเข้าไปในเรือน หันมองรอบๆ จึงเห็นว่าภายในปลูกต้นไม้ไผ่เขียวชอุ่ม พืชพรรณไม้ดอกจัดวางอย่างเป็นระเบียบ

พอเข้าไปถึงห้องโถงหลัก สาวใช้ก็เดินเข้าไปรายงานในห้องด้านในว่า "คุณหนูใหญ่ ฮูหยินกับคุณหนูรองมาแล้วเจ้าค่ะ"

พูดจบก็ถอยออกมา ก้มหน้านั่งยืนอยู่ข้างๆ ไม่เอ่ยอะไรออกมาอีก
ฮู เนี้ยชิงหลวนแอบสบถในใจ ไม่เสียแรงที่กำลังจะได้เป็นมารดาแห่งแผ่นดิน รู้จักกวัดขันดูแลคนของตนเองให้เป็นระเบียบเรียบร้อยได้ดีนี่

ผ่านไปพักใหญ่หลังสาวใช้เข้าไปรายงาน นานเสียจนเนี้ยชิงหลวนเกือบจะหันหลังเดินกลับอยู่รอมร่อ ในที่สุดก็มีเสียงป้ายหยกห้อยเอวกระทบกันดังมาจากด้านใน

ทันใดนั้นก็เห็นร่างของสาวงามออกมาจากด้านหลังฉากกั้นระหว่างห้องด้านในกับห้องโถงหลัก

แม้จะบอกว่าเนี้ยชิงหลวนไม่ชอบพอเนี้ยหยวนหว่าเพียงใด แต่ก็จำต้องยอมรับว่าเนี้ยหยวนหว่ามีรูปโฉมงดงามยิ่งกว่าสาวงามบนภาพวาดประดับฉากกั้นบานนั้นเสียอีก

ไม่เพียงมีผิวเรียวยาว นัยน์ตางามดุจหงส์ รูปโฉมของนางยังเรียกได้ว่างดงามอย่างที่สุด ส่วนใดควรรอบอ้อม ส่วนใดควรคอดกึกกัเป็นเช่นนั้น ไม่มีสักแห่งที่ดูไม่พอเหมาะพอควร

เพียงแต่ระหว่างดวงตาทั้งสองข้างออกจะชิดกว่าคนทั่วไปบ้าง แววตาก็มักแฝงด้วยความเกรี้ยวกราดและเย็นชามากพอๆ กัน อาจทำให้

คนมองรู้สึกเหมือนดวงตาคู่นั้นเผยแววหยาบหมิ่นผู้คนอยู่เป็นนิจ

เนี่ยชิงหลวนเองยังอดทอดถอนใจมิได้ เนี่ยหยวนหวนมีรูปโฉม
เช่นนี้ นับว่ามีลักษณะของผู้ที่เกิดมาเพื่อเป็นพระมารดาแห่งใต้หล้า
โดยแท้จริง

หลังเนี่ยหยวนหวนเดินออกมาจากด้านหลังฉากนั้นรูปสาวงามก็
ตรงไปยังที่นั่งของเจ้าบ้านกลางห้องโถงหลัก นางทชุดตัวลงนั่ง มิได้
ออกปากเชื้อเชิญเนี่ยฮูหยินกับเนี่ยชิงหลวนให้นั่งตาม ทั้งมิได้สั่งสาวใช้
ไปยกชามมาให้ เพียงเจ็ดดวงขึ้นเล็กน้อยแล้วถามว่า "พวกเจ้ามาด้วยธุระ
อันใด"

ด้วยนิสัยของเนี่ยชิงหลวน นางคิดอยากเดินหนีไปเสียตั้งแต่ตอนที่
เนี่ยหยวนหวนทำวางท่า ปล่อยให้พวกนางต้องรออยู่ข้างนอกถึงสองครั้ง
สองคราแล้ว ไหนเลยจะยอมให้อีกฝ่ายเอ่ยปากถามร้ายๆ เช่นนี้

แต่เนี่ยฮูหยินมาในวันนี้เพราะต้องการจะประสานสายสัมพันธ์
ระหว่างทั้งสองฝ่าย ดังนั้นต่อให้เวลานี้เนี่ยหยวนหวนแสดงท่าที่ไม่เป็นมิตร
นางก็จำต้องอดกลั้นอยู่เจียบๆ

ไม่เพียงเท่านั้น ใบหน้าของเนี่ยฮูหยินยังประดับด้วยรอยยิ้มใจดี
ทำท่าที่บอกให้หญิงสาวใช้ที่อยู่ข้างหลังถือกล่องบุผ้าไหมเข้ามา นางยิ้ม
พลางเอ่ย "พอทราบว่าคุณหนูใหญ่ได้รับเลือกให้เป็นพระชายาของ
องค์รัชทายาท ข้ากับหลวนเอ๋อร์ก๊วยนดียิ่งนัก หากแต่ไม่มีสิ่งของเลอเลิศ
อันใดจะมอบให้ มีเพียงเครื่องประดับทำจากทับทิมเหลี่ยมทองชิ้นนี้ ว่าเป็นแล้ว
นี่เป็นสินเดิมที่มารดาขามอบให้ในกาลก่อน หวังว่าจะไม่รังเกียจและ
รับไว้"

ว่าแล้วนางก็พยักพเียดบอกให้ให้ถึงเปิดกล่องดังกล่าวออก

ในอดีตครอบครัวฝ่ายมารดาของเนี่ยฮูหยินเคยได้กินตำแหน่งขุนนาง
ชั้นหนึ่งระดับเสนาบดีกรมพิธีการมาก่อน สิ้นเดิมที่ฮูหยินของท่านเสนาบดี
กรมพิธีการมอบให้นุตรียอมมิใช่สิ่งด้อยค่า

แต่เนี่ยหยวนหวนเพียกวาดตามองเครื่องประดับศีรษะทับทิม
เหลี่ยมทองในกล่องใบนั้นอย่างมิได้ใส่ใจ นางถอนสายตากลับมา แล้ว
สั่งสาวใช้ผู้สวมชุดกระโปรงสีเขียวที่ยืนอยู่ข้างๆ ว่า "ซุ่ยหลิว ไปรับกล่อง
มาที"

ซุ่ยหลิวขานรับคำสั่งแล้วเดินไปหยิบกล่องที่ว่ามาจากมือของให้ถึง
นางใช้สองมือประคองกล่องผ้าไหมใบนั้นขึ้นชูเบื้องหน้าเนี่ยหยวนหวน
แต่คราวนี้เนี่ยหยวนหวนกลับไม่แม้แต่จะเหลือบมอง "ซุ่ยหลิว เครื่อง
ประดับทับทิมเหลี่ยมทองชิ้นนี้ ข้าขอยกให้เจ้า"

สีหน้าซุ่ยหลิวเหมือนไม่อยากจะเชื่อ ช่วงขณะหนึ่งถึงกับไม่รู้ว่
ควรจะออกปากขอบคุณที่คุณอนุญาตสิ่งนี้ให้ หรือควรบอกไปว่าบ่าวไม่กล้า
รับของขวัญที่ล้ำค่าถึงเพียงนี้

หากแต่ฝ่ายเนี่ยฮูหยินถึงกับหน้าม่าน

เครื่องประดับทับทิมชิ้นนี้ปกตินางแทบไม่กล้าสวม คราวนี้อุตสาห
คั้นออกมา แม้เป็นของรักของหวงก็ยังนำมามอบให้เนี่ยหยวนหวน เดิมที
คิดอยากแสดงความยินดีที่เนี่ยหยวนหวนได้รับเลือกให้เป็นพระชายา
คาดมิถึงว่านอกจากเนี่ยหยวนหวนจะไม่แสดงความซาบซึ้งใจต่อของขวัญ
ที่มอบให้ ยังถึงกับยกของชิ้นนี้ให้แก่สาวใช้ต่อหน้านางอีกด้วย

เนี่ยฮูหยินหวนนึกถึงคำพูดของเนี่ยชิงหลวนก่อนหน้านี้ที่ว่า "ไม่เพียง

นางไม่รับน้ำใจ ไม่แน่ว่ายังอาจจะพูดจาให้ได้ับอายต่อหน้าอีก'

คราวนี้ถึงมิได้พูดจาให้อับอายโดยตรง แต่การกระทำก็บ่งบอกอย่าง
หมดเปลือกว่ามีได้ไว้หน้ากันเลยแม้แต่น้อย

แต่เห็นได้ชัดว่าสำหรับเนี่ยหยวนหว่าแล้ว นางยังหยาบหน้า
ไม่สาแก่ใจ จึงพูดต่อว่า "อะไรกัน ชูยหลิว เจ้าไม่ชอบเครื่องประดับชิ้นนี้หรือ
เอาเถอะ เช่นนั้นก็เอาไปให้เจ้าสิงโตหิมะเล่นก็แล้วกัน เจ้าสิงโตหิมะ
ชอบเล่นของแวววาวเช่นนี้ละ"

เจ้าสิงโตหิมะคือแมวที่เนี่ยหยวนหว่าเลี้ยงไว้ มีขนสีขาวปกคลุม
ทั่วร่าง มองดูจากที่ไกลๆ เหมือนก้อนหิมะอย่างไรอย่างนั้น

คำพูดของนางบ่งบอกชัดเจนว่า 'เครื่องประดับที่เจ้ามอบให้ ข้า
ไม่แม้แต่จะขายตาแล แม้แต่สาวใช้ข้าก็ยังไม่แยแส คู่ควรเอาไว้ให้แมว
ที่ข้าเลี้ยงเลี้ยงเล่นก็เท่านั้น'

ครั้งนี้เนี่ยฮูหยินไม่อาจฝืนยิ้มได้อีกต่อไป นางลุกขึ้นยืนทันที แม้จะ
ไม่พอใจเพียงใด แต่ก็ไม่กล้าชักสินนี้

สมกับที่เขากันว่าตำแหน่งใหญ่ใช้ชมเหงคน บัดนี้เนี่ยหยวนหว่า
เป็นว่าที่พระชายาขององค์รัชทายาทที่ฝ่าบาททรงเลือกด้วยพระองค์เอง
อีกไม่กี่วันก็จะถูกส่งไปเข้าพิธีอภิเษกสมรสที่ตำหนักบูรพาแล้ว นางผู้เป็นเพียง
ฮูหยินของท่านโหว ไหนเลยจะกล้าพูดจาอะไรต่อหน้าว่าที่พระชายาของ
องค์รัชทายาท

ดังนั้นเนี่ยฮูหยินยืนอย่างอึดอัดใจได้เพียงครู่หนึ่งก็ต้องบอกลา
ด้วยสีหน้าอดสูใจ

เนี่ยหยวนหว่าไม่แยแสนาง ทั้งไม่ได้บอกให้สาวใช้ออกไปส่งแขก

มีเพียงสีหน้าราวกับว่า 'เจ้าอยากไปก็ไปเถิด คุณหนูอย่างข้าไม่มีเวลา มาพูดคุยไร้สาระกับเจ้าตั้งแต่แรกอยู่แล้ว'

เนี่ยฮูหยินจึงหันหลังเดินออกไป

เนี่ยซิงหลวนเองก็หันหลังทันควัน หมายถึงเดินตามเนี่ยฮูหยินออกไปเช่นกัน

ตอนที่เนี่ยหยวนหว่าแสดงท่าทางหยาบหมิ่นเนี่ยฮูหยินทั้งทางตรงและทางอ้อม เนี่ยซิงหลวนก็กำหมัดแน่นทั้งสองข้างตั้งแต่นั้นแล้ว อยากตวาดด่าเนี่ยหยวนหว่าต่อหน้าแทบแย่ แต่พอนึกขึ้นได้ว่าก่อนจะมาที่นี่เนี่ยฮูหยินกำชับนักหนาว่า 'บัดนี้เนี่ยหยวนหว่าจะได้เป็นพระชายาขององค์รัชทายาทแล้ว ต่อไปอาจได้เป็นถึงฮ่องเฮา เจ้าจะยั่วยุ้งไม่ได้ ไม่เช่นนั้นต่อไปเราสองคนแม่ลูกหรือแม้แต่น้องชายของเจ้า ชีวิตนี้อย่าหวังจะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข' ดังนั้นเนี่ยซิงหลวนจึงได้แต่พยายามสะกดกลืนความโกรธแค้นไว้ในอก ไม่อาจแสดงออกมา

แต่เห็นได้ชัดว่าเนี่ยหยวนหว่าไม่คิดจะปล่อยนางไปโดยง่าย

เนี่ยซิงหลวนเดินออกไปได้ไม่กี่ก้าว เสียงเนี่ยหยวนหว่าก็ดังขึ้นจากทางด้านหลัง

"น้องสาวหยุดก่อน พี่ยังมีอะไรอยากจะทำด้วยสักหน่อย"

แผ่นหลังเนี่ยซิงหลวนถึงกับเกร็งอยู่พักหนึ่ง นางหันกลับมามองเนี่ยหยวนหว่า แล้วถามด้วยสีหน้าผินยืม "ไม่ทราบว่ามีอะไรจะบอกน้องหรือ"

อย่างน้อยที่สุดต้องไม่ให้เนี่ยหยวนหว่าจับพิรุณนางจากสีหน้าได้

แต่เนี่ยหยวนหว่ากลับทำท่าบอกให้หยุดหิวเชิญเนี่ยฮูหยินออกจากเรือน

ก่อนสั่งให้สาวใช้ทั้งหมดออกจากห้องแล้วจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้ ค่อยๆ เดิน
เข้าหาเตียงหวนซ้าๆ ที่ละก้าว
เตียงหวนยี้ดตัวตรงตามสัจจะตามสัญญาในทันที

2

เนี่ยหยวนหวายยืนนิ่งอยู่ต่อหน้าเนี่ยชิงหลวน ใบหน้าเผยรอยยิ้ม

"น้องสาว" นางมองดูเนี่ยชิงหลวน แม้ดวงตาจะมีรอยยิ้ม ทว่า
น้ำเสียดายที่รอยยิ้มนั้นราวกับแสงตะวันสาดส่องผ่านก้อนน้ำแข็ง ไร้ซึ่ง
ความอบอุ่น มีแต่จะทำให้ผู้มองรู้สึกหนาวสะท้าน "พี่จะเป็นพระชายา
องค์รัชทายาทแล้ว อีกไม่กี่ปีก็จะได้เป็นฮ่องเฮา ลองเดาดูว่าหลังขึ้นเป็น
ฮ่องเฮา สิ่งแรกที่พี่จะทำคืออะไร"

เนี่ยชิงหลวนอยากจะถ่มน้ำลายรดหน้านางแทบแย "น้องว่าถึงตอนนั้น
สิ่งแรกที่พี่สาวจะทำ คงมิใช่เห็นว่าน้องสาวเช่นข้าทั้งเจ็ดยวฉลาดและ
น่ารักใคร่จันมีพระเสาวนีย์แต่งตั้งให้ข้าเป็นองค์หญิงกระมัง"

คราวนี้เนี่ยหยวนหวาเผยยิ้มที่แท้จริงออกมา "น้องสาวช่างเจ็ดยวฉลาด
และน่ารักใคร่เสียจริง"

จากนั้นนางก็นำกายเข้าไปใกล้ ก้มกระซิบที่ข้างหูเนี่ยชิงหลวน

ด้วยน้ำเสียงไม่รีบร้อน "รอให้พี่ขึ้นเป็นสองเฮาเสียก่อน สิ่งแรกที่จะทำคือหาทางจบชีวิตน้องสาวอย่างไรเล่า"

พูดถึงตรงนี้นางก็ยึดตัวขึ้น มองดูเนียซิงหลวนแล้วยิ้มถาม "หีน้องสาวเชื่อหรือไม่"

เนียซิงหลวนคิด ข้าเชื่อสนิทใจทีเดียวล่ะ

เพราะเมื่อหลายปีก่อนเนียหยวนหว่าไม่เพียงบอกกับปากว่าตนเองจะหาทางสังหารนาง ทั้งยังลงมือทำจริงหลายต่อหลายครั้งด้วยซ้ำ

อันที่จริงหากจะเล่าถึงบุญคุณความแค้นระหว่างเนียหยวนหว่ากับเนียซิงหลวนแล้ว ก็เปรียบประหนึ่งเรื่องของเด็กกำพร้าแม่ คงต้องเล่ากันยาว*

แต่ถ้าสืบสาวให้ถึงต้นตอ ก็ต้องโทษบรรพบุรุษรุ่นก่อนของพวกนางเดิมทีซิ่นหยางโหวกับเนียฮูหยินเป็นเพียงลูกพี่ลูกน้องกัน ทว่าทั้งคู่ต่างมีใจให้กัน ซ้ายยังเป็นรักแรกในวัยเยาว์ของกันและกัน สุดท้ายมารดาของซิ่นหยางโหวรังเกียจที่เนียฮูหยินเป็นเพียงบุตรชื่อนของเสนาบดีกรมพิธีการ ดังนั้นไม่ว่าบุตรชายจะขอร้องอ้อนวอนเพียงใด ก็ยังบีบบังคับให้ซิ่นหยางโหวรับบุตรชื่อนของข้าราชการสำนักที่มีเกียรติผู้หนึ่งไว้เป็นภรรยา โดยอ้างคำสั่งในฐานะบิดามารดาและคำชักชวนของแม่สื่อ ฝ่ายเนียฮูหยินก็ถูกบิดามารดาของตนเองบังคับให้ไปแต่งงานกับผู้อื่น

หลายปีให้หลังบิดามารดาของเนียฮูหยินพากันลาโลก ฝ่ายสามีก็มาป่วยตายไปด้วยโรคปอด เมื่ออับจนหนทาง เนียฮูหยินจำต้องมาขอพึ่งพา

* เรื่องของเด็กกำพร้าแม่ คงต้องเล่ากันยาว เป็นสำนวนจีน หมายถึงเรื่องราวที่สลับซับซ้อนมากจนไม่อาจอธิบายให้ผู้ฟังเข้าใจได้โดยใช้คำพูดไม่กี่คำ อุปมาดังเรื่องราวของเด็กที่เกิดมาโดยไม่มีแม่ ย่อมผจญกับเหตุการณ์ต่างๆ นานามากมาย

ชื่นหยางไหว

บิดาของชื่นหยางไหวตายจากไปนานแล้ว มารดาของเขาก็เพิ่งลาโลกไปเมื่อเดือนสิบเอ็ดปีก่อนอย่างประจวบเหมาะ เช่นนี้ก็เท่ากับว่าอุปสรรคขัดขวางระหว่างชื่นหยางไหวกับเนี่ยฮุยอินได้หมดไปแล้วโดยสิ้นเชิง

ดังนั้นชื่นหยางไหวจึงเริ่มเข้าหาเนี่ยฮุยอินอีกครั้งอย่างกระตือรือร้น ไม่คิดใส่ใจรกรรยาร่วมผูกหม* ซึ่งยังนอนทมลัมปวยอยู่ ไม่สนใจแม้แต่ลูกน้อยหญิงชายวัยเยาว์ทั้งสองคน

ฝ่ายเนี่ยฮุยอินประหนึ่งหูไม่มีชา มีอาจคิดอ่านสิ่งใดด้วยตนเอง ประกอบกับตัวนางก็ยังมิให้ชื่นหยางไหวอยู่ลึกๆ ทำที่สุดจึงยอมละทิ้งความกระดากอาย ตกลงปลงใจเป็นภรรยาอีกคนของเขา

อย่างที่เขารู้ว่ากัน โลกนี้ไม่มีกำแพงที่ลบลอดผ่านไม่ได้ฉันใด ความลับก็ไม่มีในโลกฉันนั้น ไม่ช้าเรื่องนี้ก็แพร่เข้าสู่หูเนี่ยฮุยอินตัวจริงจนได้

เนี่ยฮุยอินตัวจริงผู้นั้นไม่อาจทนรับเรื่องอัปยศนี้ได้ นางเป็นคนแข็งแกร่ง จึงทู่เถียงกับชื่นหยางไหวหลายต่อหลายครั้ง ข้ายังส่งคนไปลอบขบไล่เนี่ยฮุยอินออกจากเรือนของท่านไหว แต่ก็มักถูกชื่นหยางไหวจับได้ทุกครั้งไป ฝ่ายสามีเริ่มตำหนิว่านางเป็นคนใจแคบ ไม่รู้จักมีเมตตาต่อผู้อื่น สุดท้ายเนี่ยฮุยอินตัวจริงจึงตรอมใจตายเพราะความโกรธแค้น

หลังนางตายไปชื่นหยางไหวก็นับเนี่ยฮุยอินเข้ามาเป็นภรรยาเอกไม่ถึงหกเดือนหลังจากแต่งงาน เนี่ยฮุยอินก็ให้กำเนิดเนี่ยซิงหลวน

หรือพูดอีกอย่างว่าเนี่ยฮุยอินตั้งครรภ์แล้วจึงได้เป็นภรรยาเอก

คงจะพอนึกภาพออกว่าบุตรชายหญิงของเนี่ยฮุยอินผู้ล่วงลับอย่าง

* ภรรยาร่วมผูกหม หมายถึงภรรยาคนแรกที่แต่งงานอย่างถูกต้อง ซึ่งในวันงานจะมีธรรมเนียมผูกหมแสดงสัญลักษณ์แบบจีนโบราณ ด้วยการนำเส้นผมจากเจ้าบ่าวและเจ้าสาวคนละเส้นมาผูกไว้ด้วยกัน

เนี่ยหยวนหวากับน้องชายจะมีความแค้นต่อเนี่ยฮูหยินและบุตรี่มากมาย
เพียงใด

ทว่าเคราะห์ห้ามยามร้าย เนี่ยชิงหลวนที่อายุได้สามขวบเกิด
ออกผื่นเป็นโรคฝีดาษ น้องชายวัยห้าขวบของเนี่ยหยวนหวาพลอยติดโรค
ไปด้วย

ผลก็คือน้องชายของเนี่ยหยวนหวาทายเพราะโรคฝีดาษ แต่
เนี่ยชิงหลวนกลับรอดตายมาได้

แท้จริงแล้วโรคฝีดาษก็พรากชีวิตเนี่ยชิงหลวนตัวจริงไปด้วยเช่นกัน
ที่นางยังมีชีวิตอยู่นั้นเป็นเพราะวิญญาณจากโลกอื่นเข้ามาสวมร่างของนาง
แทน หากแต่ในสายตาคนภายนอก มีเพียงน้องชายของเนี่ยหยวนหวา
ที่จากไป ส่วนเนี่ยชิงหลวนเป็นฝ่ายรอดชีวิตมาได้

ไม่ต้องพูดถึงผู้อื่นว่าจะคิดอย่างไร ตัวเนี่ยหยวนหวาเสียใจจนแทบจะ
คลุ้มคลั่งไปก่อนแล้ว

หวนนึกถึงมารดาที่ต้องตายเพราะเนี่ยฮูหยินคนปัจจุบัน น้องชาย
ที่เหลืออยู่เพียงคนเดียวก็ยังมาตายจากเพราะบุตรี่ของหญิงผู้นี้อีก ถ้านาง
ไม่หาทางสังหารแม่ลูกคู่นี้เสีย หลังตายไหนเลยจะเอาหน้าไปพบมารดา
และน้องชายได้

ดังนั้นในวันแรกที่เนี่ยชิงหลวนเพิ่งข้ามมิติอันเวลามาถึงเนี่ยหยวนหวา
ก็ได้ลอบเข้ามาในห้องของเนี่ยชิงหลวนอย่างเงียบเชียบแล้ว

นางยอมหาข้ออ้างขบไล่สาวใช้ทุกคนออกจากห้องไปตั้งแต่ต้นจากนั้น
ทอดสายตามองเนี่ยชิงหลวนที่ยังนอนสะลึมสะลืออยู่บนเตียง ตัดสินใจ
เด็ดขาดแล้วว่าลงมือ

สิ่งที่นางใช้เป็นอาวุธสังหารก็คือฝ่าหม้อที่อยู่บนเตียงเนี่ยชิงหลวนนั่นเอง

ตอนนั้นเป็นยามเหมันต์ ฝ่าหม้อที่ใช้จึงยึดด้วยน้ำหนักและหนักเนี่ยหยวนหว่าในตอนนั้นอายุยังไม่ถึงแปดขวบดี ทั้งยังเป็นคุณหนูใหญ่ตระกูลผู้ดีที่แสนบอบบาง นางย่อมไม่เคยทำเรื่องที่ต้องใช้แรงมากถึงเพียงนี้ แม้จะไม่มีแรงมากพอ นางก็พยายามใช้แรงทั้งหมดที่มี ลากฝ่าหม้อจนมือสั่นเทาขึ้นคลุมศีรษะเนี่ยชิงหลวน จากนั้นจึงกดฝ่าหม้ออย่างเอาเป็นเอาตาย

ขณะที่ยังสะลึมสะลือ เนี่ยชิงหลวนพลันรู้สึกหายใจไม่ออก นางเบิกตาขึ้น เบื้องหน้ามีแต่ความดำมืด อยากจะขยับมือแก้ก็จใจด้วยมีคนมากดทับเอาไว้ ไม่อาจขยับเขยื้อนตัวไปทีใดได้

อากาศในโปงฝ่าหม้อน้อยลงทุกที ขณะที่ถูกอุดปากจนเกือบขาดอากาศหายใจตาย เนี่ยชิงหลวนก็ดิ้นสุดแรงเกิด

ทำบ้าอะไร! ตัวข้าเองยังไม่รู้เลยว่าไปทำอิท่าไหนถึงข้ามเวลามายังโลกพังๆ แห่งนี้ แค่ข้ามเวลามายังพอว่า แต่มาได้ไม่ถึงวันก็มีคนรีบร้อนจะฆ่ากันเสียแล้วหรือ!

ความอึดอัดในอกเนี่ยชิงหลวนระเบิดออกมา ชั่วพริบตาเหมือนมีเทพเซียนมาช่วยไว้ มือทำดินร่นสะบัดหนีอย่างแรง ขาทั้งสองข้างพลันดีดเตะจนเนี่ยหยวนหว่าที่คร่อมอยู่บนฝ่าหม้อถึงกับกลิ้งตกเตียง

ขณะที่เนี่ยหยวนหว่ายังตื่นตะลึงมองตาแทบถลน เนี่ยชิงหลวนก็เลิกฝ่าหม้อทะเล็งพรวดลงจากเตียงวิ่งหนีออกไปทั้งๆ ที่ยังไม่ได้สวมรองเท้าวิ่งไปถึงประตูนางก็หันกลับมามอง หลังเห็นว่าผู้ลงมือ

อย่างอามหิตเป็นเพียงเด็กหญิงอายุเจ็ดแปดขวบ น้ำตาก็แทบจะไหลอาบหน้า

มารตามันเถอะ! โลกแห่งนี้ช่างแสนอันตราย แม้แต่เด็กตัวเล็กๆ
ยังกล้าฆ่าคน

นับแต่นั้นมา นางทะลุมิติมานานวันเข้าก็ค่อยๆ ซึมซับเรื่องราวทั้งหมดได้มากขึ้น จึงเข้าใจดีทีเดียวว่าเหตุใดตอนนั้นเนียหยวนหว่าจึงคิดจะฆ่านาง

มาตรวจหลักไสเรื่องที่ว่านี้ไปให้ผู้ใด ก็คงไม่มีใครได้รับไหว นับประสาอะไรกับเด็กหญิงอายุเพียงแปดขวบ ดังนั้นเนียชิงหลวนจึงให้อภัยสำหรับทุกอย่างที่เนียหยวนหว่ากระทำต่อตนด้วยใจเปี่ยมเมตตาประหนึ่งพระโพธิสัตว์ นอกจากนี้ยังตั้งใจป้องกันมิให้เกิดเหตุผิดพลาดขึ้นในอนาคต แม้ไม่มีธุระอันใดก็ยังแล่นไปตีสันทเนียหยวนหว่า พยายามไปหาเรื่องชักชวนนางพูดคุยเล่น

แต่เห็นได้ชัดว่าเนียหยวนหว่ามีได้ซาบซึ่งต่อการกระทำที่ว่าแม้แต่น้อยกลับกันยิ่งรู้สึกซึ่งน้ำหน้าเนียชิงหลวนเสียยิ่งกว่าเก่า

แสรังทำทำน่ารักไร้เดียงสา เอาแต่พร่ำเรียกว่าพี่สาวๆ แต่นางเองมิใช่หรือที่ทำให้น้องชายของตนต้องติดโรคผีดาษจนตาย

เนียหยวนหว่าคิดอย่างชั่วร้าย เหตุใดคนที่ตายตอนนั้นมิใช่เนียชิงหลวน

แผนผูกมิตรของเนียชิงหลวนมิเพียงไม่อาจสั่นคลอนความคิดของเนียหยวนหว่า กลับยิ่งทำให้เนียหยวนหว่าชิงชิงรังเกียจนางมากขึ้นไปอีก

นับแต่นั้นมาเนียหยวนหว่าจึงผลักเนียชิงหลวนตกน้ำทุกครั้งที่มี

โอกาส หมายถึงนางจมน้ำตาย ทั้งยังใส่ยาระบายลงไปในการอาหารให้นางกิน วางแผนสังหารต่างๆ นานาเท่าที่จะนึกออกและเท่าที่จะทำได้ รวมแล้ว คือพยายามทุกวิถีทางให้เนี่ยซิงหลวนอยู่ไม่เป็นสุขหรือลาจากโลกนี้ ไปเสีย

แม้เนี่ยซิงหลวนจะมีจิตเมตตาต่อพระโพธิสัตว์อย่างไร แต่เมื่อ ต้องเผชิญกับพี่สาวอย่างเนี่ยหยวนหว่า นางก็ไม่อาจทำตัวเป็นคนดี ได้อีกต่อไป ไม่ว่านางจะปฏิบัติหรือพูดจาในมน้ำวอย่างเป็นมิตรก็ล้วน ไม่ได้ผล ซ้ำยังถูกปองร้ายถึงชีวิตอยู่ตลอดเวลา

นางอยากใช้ชีวิตอย่างสงบสุข ลึกๆ ในใจเองก็รู้สึกว่ามันถูกกระทำ อย่างไม่เป็นธรรม

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ว่าตนเองข้ามเวลามาได้อย่างไร เรื่องฉุกเฉินของ พวกคนสกุลเนี่ยไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวนางเลยสักนิด เพียงพูดถึงคนก่อเรื่อง อย่างขึ้นหยาบโหวกกับเนี่ยฮูหยิน โบราณมีคำกล่าวที่ว่าตาต่อตาฟันต่อฟัน มีแค้นต้องชำระ แต่ก็ควรจะชำระให้ถูกคนมิใช่หรือ ไฉนต้องจ้องจะมา ชำระแค้นกับนางด้วย หรือเห็นว่าตอนนี้นางยังเป็นแค่เด็กน้อย จึงหาเรื่อง รังแกกันเช่นนี้

หลังเนี่ยหยวนหว่าเอาเข็มเย็บปักสามเล่มมาใส่ไว้ในรองเท้าที่ เนี่ยซิงหลวนสวม นางก็เลิกเห็นแก่หน้าเนี่ยหยวนหว่าอย่างสิ้นเชิง

บ้าเสียจริง! เจ้าจะรังแกข้ามากไปแล้ว

ฝ่ายเนี่ยหยวนหว่าก็ยังทำตัวโหดร้ายขึ้นทุกวัน ด้วยอยากจะหาเรื่อง ให้เนี่ยซิงหลวนอยู่ไม่เป็นสุขตลอดเวลา

เนี่ยซิงหลวนจึงรู้สึกหดหู่ยิ่งนักเมื่อหวนนึกถึงวันเวลาหลังนาง

ข้ามมายังโลกแห่งนี้

ชีวิตช่วงหลายปีมานี้ช่างผ่านไปไต่ยากโดยแท้จริง

ดังนั้นพอได้ข่าวว่าเนี่ยหยวนหว่าได้รับเลือกให้เป็นพระชายาขององค์รัชทายาท ต้องเข้าพิธีอภิเษกสมรสแล้วย้ายออกไปอยู่ตำหนักบูรพาเมื่อถึงต้นฤดูวสันต์ปีหน้า ในใจเนี่ยชิงหลวนจึงรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่ง

นางคิดว่าอย่างไรตนเองก็ได้ชื่อว่าเป็นบุตรของท่านโหว นอกจากเรื่องที่บิดามารดาเคยกระทำผิด ทั้งสองก็ปฏิบัติต่อนางผู้เป็นบุตรได้อย่างไม่เลว รอให้เนี่ยหยวนหว่าไล่หัวออกไปก่อน เมื่อถึงต้นฤดูวสันต์ปีหน้านางอยู่ในจวนโหวก็จะได้ทุกอย่างตามต้องการ ชนิดที่เรียกว่าขอลมได้ลมขอฝนได้ฝนเลยทีเดียว

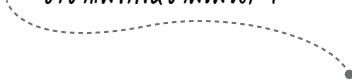
ไม่คิดว่าเนี่ยหยวนหว่าจะคาดเดาความคิดของนางได้แต่แรก ยามนี้จึงได้ชวนดาบที่สองประกายวาววับไว้เหนือศีรษะของนาง

ความหมายของเนี่ยหยวนหว่าก็คือ 'อย่าคิดว่าพอข้าออกไปพ้นจวนแล้วเจ้าจะได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข บัดนี้ข้าเป็นพระชายาขององค์รัชทายาทเหนือหัวมีฮ่องเต้คอยกดดันไม่ให้ข้ากล้าลงมือทำอะไรเจ้าเพียงชั่วครวาทว่ารอให้ข้าได้เป็นฮ่องเฮาก่อนเถอะ ข้าจะมีอำนาจท่วมท้น ถึงตอนนั้นยอมหาทางบีบให้เจ้าตายได้ วันเวลาจากนี้เจ้าก็จงใช้ชีวิตด้วยความหวาดหวั่นพรั่นพรึงทุกวันไป อยู่กับความคิดที่ว่าถึงตอนนั้นแล้วข้าจะทำอย่างไรให้เจ้าตายจะดีกว่า'

บ้าจริงเชียว! เนี่ยชิงหลวนได้แต่กลอกตา ข้ากลัวจะแยะอยู่แล้ว

นางกระตุกมุมปาก ยกมือลูบท้ายทอยพลางผินยิ้มออกมาจากนั้นพูดอย่างหยิ่งทะนง "พี่สาว วางใจเถอะ น้องจะล้างคอให้สะอาด

• วิชาแม่กัณฑ์งามไม่ได้ ๑

พร้อมให้พี่สาวมาเอาชีวิตได้ทุกเมื่อ"

พูดจบก็ไม่แยแสสีหน้าที่แปรเปลี่ยนของเนียหยวนหว่า หันหลัง
แล้วรีบก้าวเดินจากมาทันที

3

ด้านนอกลานเรือนของเนี่ยหยวนหว่า เนี่ยฮูหยินกับผีผาสาวใช้ของ
เนี่ยซิงหลวนกำลังยืนรอรอย่างร้อนใจ

พอเห็นเนี่ยซิงหลวนเดินออกมา เนี่ยฮูหยินกับผีผาก็รีบเดินเข้าไปหา
ทันที

"หลวนเออร์" เนี่ยฮูหยินคว้ามือทั้งสองข้างของนางไว้ ถามไถ่
ด้วยความเป็นห่วง "เมื่อครูนางเรียกให้เจ้ารั้งอยู่เพียงลำพัง นางทำอะไรเจ้า
หรือไม่"

หลายปีมานี้เนี่ยหยวนหว่าทำอะไรเนี่ยซิงหลวนมาบ้าง เนี่ยฮูหยิน
ย่อมรู้ดีอยู่แก่ใจ แต่เพราะหวั่นเกรงที่เนี่ยหยวนหว่าเป็นบุตรของเนี่ยฮูหยิน
คนก่อน ตระกูลฝั่งท่านตาของนางก็นับว่ามีอำนาจ เนี่ยฮูหยินจึงไม่กล้า
ลงมือทำอะไร

เนี่ยซิงหลวนจึงเกิดความรู้สึกที่ซับซ้อนกับความเอื้ออาทรที่เนี่ยฮูหยิน

มีให้อยู่บ้าง

จะว่าไปนางก็เป็นมารดาแท้ๆ ของเจ้าของร่างที่ตนได้มาอาศัย ตลอดหลายปีมานี้นางปฏิบัติต่อเนี่ยซิงหลวนด้วยดีอย่างแท้จริง ทว่าพอหวนนึกถึงเรื่องที่เนี่ยฮุยหนีกับซิ่นหยางโหวทำลงไปในอดีต เนี่ยซิงหลวนก็รู้สึกว่เนี่ยฮุยหนีช่างเหมาะสมกับคำว่า 'สาวซาเซียว'* ที่ภายนอกดูบริสุทธิ์ดูจืดชืดน่ารักจริงๆ

เนี่ยซิงหลวนไม่เชื่อว่าในตอนที่เนี่ยฮุยหนีมาหาซิ่นหยางโหว นางไม่มีความคิดจะเป็นภรรยาอีกคนของท่านโหว ไม่เช่นนั้นตอนที่นางตกพุ่มม่าย อยู่บ้านสามีต่อไม่ได้ก็ควรจะไปบ้านมารดาสิ ไฉนต้องมาขอพึ่งพิงซิ่นหยางโหว นอกจากนี้หลังจากนางกับซิ่นหยางโหว กลับบนผ้าปูเตียง** เมื่อใดที่เนี่ยฮุยหนีคนก่อนส่งคนมาขับไล่ นางออกไปจากจวนโหว เรื่องก็มักจะบังเอิญแพร่ไปถึงหูซิ่นหยางโหวได้ทุกครั้ง สุดท้ายนางยังได้อุ้มท้องจนขึ้นเป็นภรรยาเอกอีก

หากบอกว่นางเป็นผู้มีความดีและใสซื่อบริสุทธิ์ สุนัขผ่านมาได้ยินเข้า ก็ยังต้องหัวเราะ

เนี่ยซิงหลวนค่อยๆ ดึงมือของตนเองออกจากมือเนี่ยฮุยหนีด้วยความรู้สึกซับซ้อน ลอบดูมือกับเสื้อผ้าของตนเอง จากนั้นจึงพูดเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นว่ "ไม่มีอะไรสำคัญ พี่สาวก็แค่เรียกข้าไว้คุยอะไรด้วยสักหน่อยเท่านั้นเอง"

* สาวซาเซียว เป็นศัพท์เฉพาะทางอินเทอร์เน็ต หมายถึงหญิงสาวที่ภายนอกดูบริสุทธิ์ไร้พิษสง แต่ที่จริงเป็นคนเจ้าแผนการ

** ในพิธีแต่งงานสมัยโบราณ ก่อนถึงพิธีส่งตัวเข้าหอจะมีธรรมเนียมให้เด็กชายสองคนที่สมบูรณ์แข็งแรง ขึ้นไปนอนกลิ้งบนเตียงคู่แต่งงานใหม่ โดยกลิ้งจากท้ายเตียงไปหัวเตียงและจากหัวเตียงไปท้ายเตียง กลิ้งกลับไปกลับมามากวนครบสามรอบ เป็นเครื่องหมายว่จะมีลูกหลานสมบูรณ์แข็งแรงสืบตระกูลต่อไป ต่อมาคำนี้ยังหมายถึงชายหญิงมีสัมพันธ์กัน

เนี่ยสูหยินรีบถาม "นางพุดอะไรกับเจ้าหรือ"

"นางบอกว่าข้าทั้งเจ็ยวฉลาดทั้งน่ารัก ต่อไปรอให้นางได้เป็นสองเฮาเสียก่อน แล้วจะแต่งตั้งข้าให้เป็นองค์หญิง"

ที่เนี่ยชิงหลวนโกหกเช่นนี้เพราะนางไม่ยากให้เนี่ยสูหยินเป็นกั้วลเรื่องแยๆ อย่างการมีดาบห้อยอยู่เหนือหัวพร้อมฟาดฟันลงมาทุกคืนวันนั้นให้นางรับรู้เพียงผู้เดียวก็พอ ไม่จำเป็นต้องให้เนี่ยสูหยินต้องพลอยเป็นห่วงไปด้วย นอกจากนี้นางไม่ชอบเล่าเรื่องของตนเองให้ผู้อื่นฟังเลยจริงๆ

เห็นได้ชัดว่าขึ้นทำเช่นนั้นเป็นส่วนตัวของนางก็คงไม่เหลือ

"พุดจริงหรือ" เนี่ยสูหยินดูจะไม่เชื่อคำพูดนี้พลางถามกลับอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่า "นางจิตใจดีถึงเพียงนี้เชียว หลวนเออร์ อยู่มาหลอกแม่เลย"

เนี่ยชิงหลวนจึงกล่าวว่า "โธ่ ข้าจะหลอกท่านแม่ไปเพื่ออันใดกัน ว่าไปแล้วเราต่างก็เป็นพี่น้อง เลือดย่อมข้นกว่าน้ำ นางยังจะทำอะไรซ้ำอีกเล่า"

ผีผาได้ยินดังนั้นก็ถึงกับเอามือตบอก ทำสีหน้าย่นตึงหลังดูตื่นตกใจในตอนแรก บอกว่า "โอ้โฮ คุณหนูเจ้าคะ เมื่อครู่นี้คุณหนูทำเอาข้าตกใจแทบแย่ ยังคิดว่าที่คุณหนูใหญ่รังตัวคุณหนูไว้เพียงลำพัง ไม่แน่อาจหาทางกลั่นแกล้งทรมานคุณหนูก็เป็นได้"

เนี่ยชิงหลวนชายตามองสาวใช้ที่อายุไล่เลี่ยกัน แยมยิ้มแล้วเอ่ยว่า "กลั่นแกล้งทรมานข้า? เจ้าอย่างกับไม่รู้ว่าคุณหนูของเจ้าเป็นพวกกระดูกเหล็กหนังทองแดง อยากจะกลั่นแกล้งข้าหรือ คงต้องคิดดูให้ดีก่อนว่าตนเองมีกำลังพอจะทำได้หรือไม่"

สาวใช้นามว่า 'ผีผา' ผู้นี้ติดสอยห้อยตามเนี่ยซิงหลวนมาตั้งแต่อายุได้เพียงห้าขวบ จะเรื่องสามทรวงนะ* หรือคุณธรรมความดีล้นธกนางกล่อมเกลาจนบิตเบี้ยวไปเสียหมด ได้ยินนางพูดมาเช่นนี้ สาวใช้มิเพียงไม่รู้สึกรถึงลับลมคมใน กลับกันยังพูดเสริมอย่างพอใจยิ่ง "นั่นสิเจ้าคะ คุณหนูของข้าเก่งกาจ ใครจะมาขัดข้องกับคุณหนูข้าที่กระดุกแข็งถึงเพียงนี้ ทั้งยังแข็งแกร่งกว่าก้อนหินด้วยซ้ำ แข็งแกร่งจนสุนัขไม่กล้ากัด ขึ้นมากัดคงฟันหักแน่"

เนี่ยซิงหลวนถึงกับเอ่ยคำใดไม่ออก

เห็นได้ชัดว่าเป็นคำชม แต่เหตุใดฟังแล้วพลีลชอบกลเล่า

เนี่ยฮูหยินมองดูสองนายบ่าวพูดจาหยอกล้ออำพันไม่เอาจริงเอาจัง เช่นนี้ ก็รู้ว่าคงสอบถามความจริงจากปากเนี่ยซิงหลวนไม่ได้ ตอนนี้อย่างยอมเลิกราไปก่อน ไม่ชักใช้ไล่เลียงต่อ

เด็กผู้นี้ก็เหลือเกิน ตั้งแต่เล็กแต่น้อยก็รู้สึกลัวว่าไม่สนิทสนมกันไม่ว่านางผู้เป็นมารดาจะพุ่มเทกายใจสักเท่าใด ลูกก็ยังวางตัวไม่ห่างเหินแต่ไม่สนิทสนมด้วย บางครั้งยังถึงกับคิดว่าชะรอยตนเองคงติดหนี้อันใดไว้กับลูกตั้งแต่ชาติปางก่อน ชาตินี้จึงต้องมาชดใช้ให้

เฮ้อ...สมแล้วที่เขาว่ามีรักย่อมมีทุกข์

เนี่ยฮูหยินพูดเตือนเนี่ยซิงหลวนอีกหลายประโยค จากนั้นก็จับมือให้ถึงประคองตัวเดินกลับไป

เนี่ยซิงหลวนเองก็พาผีผากลับไปยังเรือนของตนเองเช่นกัน

* สามทรวงนะ ได้แก่ ทรวงนะต่อโลก ทรวงนะต่อชีวิต และทรวงนะต่อการให้คุณค่า

ดอกล่าเหมย* สีเหลืองที่มุมกำแพงเพิ่งจะแย้มบานรับหิมะอยู่หยกๆ เพียงชั่วลัดนิ้วมือเดียวกลืนอายุแห่งวสันต์ก็เต็มเปี่ยมเมื่อดอกชิง** สีสชมพู ระเบิดงีบบานเต็มกิ่ง

เดือนสาม ห้วงยามที่วันตฤศนากำลังเจิดจรัส เนียฮวงวนหวาออกเรือนไปเป็นพระชายาของศรีขทาทายาท

ตอนที่นางออกไปพ้นจวนโหว เนียชิงหลวนรู้สึกได้ทันทีว่าท้องฟ้า คุกว้างไกล ทะเลแผ่ไพศาล พาให้สภาพจิตใจดีขึ้นมากทีเดียว

อย่างน้อยนับแต่นี้ไปนางก็ไม่ต้องกังวลว่าในอาหารที่กินจะมี สิ่งปลอมปน ไม่ต้องกังวลว่าจะมีงูซ่อนอยู่ยามเลิกผ้าห่มเข้านอน หรือจะมีแมงป่องคลานออกมาจากใต้หมอน

แค่นี้ก็ถึงวันเวลาหลายปีที่ผ่านมา เนียชิงหลวนก็รู้สึกว่านางอาจ เขียนประวัติศาสตร์ที่อาบด้วยเลือดและน้ำตาออกมาได้ยาวเป็นเล่มทีเดียว

เรื่องเหล่านี้แต่ละตัวอักษรเขียนด้วยเลือดและน้ำตาอย่างแท้จริง นิยายบู๊บู๊จึงจิน*** มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่เล่า

ยามเย็นวันที่เนียฮวงวนหวาออกเรือนไป เนียชิงหลวนกินข้าวอย่าง ตะกรุ่มตะกรามเข้าไปถึงสามชาม

ผีผาคอยคุ้ยอยู่ข้างๆ อย่างเป็นห่วง สุดท้ายอดไม่ได้ต้องออกปากเตือน "คุณหนู กินมากเช่นนี้ไม่กลัวท้องไส้จะระเบิดออกมาหรือเจ้าคะ"

เนียชิงหลวนเคี้ยวตุ้ยๆ มิได้สำรวมกิริยาสำนึก "ข้าดีใจ กินมากหน่อย

* ดอกล่าเหมย (เหมยเดือนสิบสอง) เป็นไม้ดอกที่ออกดอกในฤดูหนาว ส่วนมากเป็นสีเหลือง แต่ก็มีที่สีชมพู หรือแดง คนทั่วไปรู้จักในชื่อต้น Japanese Allspice (Chimonanthus praecox) แต่คนญี่ปุ่นเรียกโรโบ

** ดอกชิง คือดอกแอปเปิ้ลดอก

*** นิยายบู๊บู๊จึงจิน ในฉบับภาษาไทยใช้ชื่อว่า 'เจาะมิติพิชิตบัลลังก์' เขียนโดยดวงหัว

จะต้องกลัวอะไร"

"แต่เมื่อก่อนตอนที่คุณหนูเคยบอกว่าไม่ดีใจกินมากอยู่แล้วนี่เจ้าคะ
ไม่ดีใจกินมาก ดีใจก็ยังกินมาก โธ่ คุณหนู ถ้ากินเช่นนี้ต่อไป ช้าเร็ว
ต้องกลายเป็นหมูแน่เจ้าคะ"

เนี่ยชิงหลวนรู้สึกอับจนคำพูด ได้แต่คิดว่าสาวใช้ผู้นี้ไม่รู้จักพูดจา
ดีๆ เลยจริงๆ

แต่แล้วจู่ๆ ฝีผาก็หัวเราะ "คุณหนู ชำรู้ว่าท่านดีใจเพราะคุณหนูใหญ่
ออกเรือนไปแล้ว เมื่อครู่ชำแค่ล้อคุณหนูเล่นเท่านั้นเองเจ้าคะ"

จากนั้นนางก็ถามขึ้นอย่างกระตือรือร้น "คุณหนู ชำเต็มให้อีกชาม
ดีหรือไม่เจ้าคะ"

เนี่ยชิงหลวนวางตะเกียบ ขึ้นยังกินเช่นนี้ต่อ นางได้กลายเป็นหมู
จริงๆ แน่

พอเห็นนางไม่กินแล้ว สาวใช้ก็เข้ามาเก็บชามกับตะเกียบแล้ว
ทำความสะอาด จากนั้นชงชาถ้วยหนึ่งมาให้ ก่อนจะหยิบโกศเคลือบกันขาว
ที่ใส่เมล็ดแตงมาให้อย่างรู้งาน

สองนายบ่าวนั่งแทะเมล็ดแตงพลางพูดคุยสัพเพเหระกัน

เนี่ยชิงหลวนลั่นรู้สึกเหมือนได้เปล่งเสียงร้องเพลงเกชาตรกรทาส
ขับขานเพลงปลดปล่อย* ก็ไม่ปาน สีหน้ายิ้มแย้มพลางพูดว่า "โธ่ ฝีผา
ไม่รู้หรือว่าตั้งแต่ชำสี่ขวบ ก็หวังเพียงให้เนี่ยหยวนหวาออกเรือนไปให้พ้นๆ
รอแล้วรอเล่ามาถึงสิบเอ็ดปี รอเสียจนผมแทบจะหงอกหมดหัวอยู่แล้ว"

ฝีผาจึงว่า "คุณหนู ไม่คิดหรือว่าคุณหนูใหญ่ออกเรือนไปแล้ว ต่อไป

* เกชาตรกรทาสขับขานเพลงปลดปล่อย เป็นหนึ่งในร้อยบทเพลงรักชาติที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนแนะนำ เนื้อหา
เป็นการสรรเสริญพรรคที่ได้ช่วยปลดปล่อยเกชาตรกรชาวทิเบตจากระบบเกชาตรกรทาสในระบอบการปกครองเดิม

ในจวนโหวก็จะไม่มีใครครุ่นคิดหาทางจะจัดการกับคุณหนู หรือหาทางสังหารคุณหนูได้อีกแล้ว"

เนี่ยซิงหลวนพยักหน้าเห็นด้วยอย่างเบิกบาน

ผีผ่าถ่มเบ่ลือกเม่ลัดเตงออกมาแล้วพูดอย่างเย็นชา "คุณหนู ข้าคร้านจะพูดแล้ว ท่านมักจะบอกว่าตนเองเป็นคนเฉลียวฉลาด เหตุใดมองเหตุผลในเรื่องนี้ไม่ออก อย่าลืมนิสเจ้าคะ บัดนี้คุณหนูใหญ่ออกเรือนไปแล้วก็จริง แต่คนที่นางแต่งงานด้วยคือองค์รัชทายาทเสียวนะเจ้าคะ รู้หรือไม่องค์รัชทายาทหมายความว่าอันใด คนที่จะขึ้นเป็นฮ่องเต้ในอนาคตอย่างไรเล่า ในภายภาคหน้าคุณหนูใหญ่จะได้เป็นฮ่องเฮา แค่งที่นางได้เป็นพระชายาขององค์รัชทายาทจะหาทางจัดการท่านก็ง่ายราวกับพลิกฝ่ามือ ไม่ต้องพูดถึงตอนที่นางได้ขึ้นเป็นฮ่องเฮา จะบี้นานให้ตายเหมือนบี้นมดก็ยังทำได้ เชื่อหรือไม่เล่า"

เชื่อสิ เหตุใดจะไม่เชื่อ แต่คนเราไม่จำเป็นต้องเอาแต่คิดในแง่ร้ายกับทุกเรื่องก็ได้กระมัง

เนี่ยซิงหลวนได้ตอบอย่างมองโลกในแง่ดี "แม้จะบอกว่าฮ่องเต้มีพระโอรสเพียงพระองค์เดียว แต่พระองค์ก็มีพระอนุชาด้วยนี่นา ข้ายังมีพระอนุชาตั้งหลายองค์ เมื่อพระปิตุลาเข้มแข็งแต่พระนัดดาอ่อนแอ รจนพระองค์สวรรคตไปอย่างกะทันหัน ถึงตอนนั้นใครจะได้เป็นฮ่องเต้ก็ยังมีสองทางให้เลือก อีกอย่างต่อให้องค์รัชทายาทได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้จริง ๆ เจ้าคิดว่าการจัดการตำหนักในเป็นเรื่องง่ายหรือ เด็กน้อยเอ๋ย ช่างไรดียงสา จนไม่รู้อะไรบ้างเลย ที่มีสตรีอยู่รวมกันมากนี้ไม่ต้องหวาดหวั่นหรือทุกคมดาบเงากระบี่ที่มองไม่เห็น คนกินคนไม่ใช่เรื่องแปลก เจ้าคิดว่า

เนี่ยหยวนหว่าจะได้ขึ้นแท่นเป็นฮ่องเฮาได้อย่างสบายๆ หรืออย่างไร
ต่อให้นางได้เป็นฮ่องเฮาแล้วก็ต้องหาทางนั่งอยู่ในตำแหน่งนั้นให้ได้
อย่างมั่นคง ต่อให้นางนั่งได้มั่นคงดีแล้ว วันนี้ต้องจัดการพระสนมผู้นี้ วันพรุ่ง
นี้ต้องจัดการนางกำนัลผู้นั้น ยังต้องพยายามสอดเท้าข้างหนึ่งเข้าไป
เกี่ยวข้อมกับราชสำนักข้างนอก นางจะเหลือกำลังพอมาจัดการข้าอีกหรือ
ที่ข้ากินเอร์ดิ้มอร่อยเล่นสนุกเพลิดเพลินก็เป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้ว"

ผีผาไม่ชอบพูดจาอ้อมค้อม นางจึงสาदन้าเย็น* ออกมาโดยไม่ลังเล
เช่นนี้

"แต่คุณหนูเจ้าคะ ท่านไม่คิดหรือว่าด้วยนิสัยและวิธีการของ
คุณหนูใหญ่ ต่อให้สตรีในตำหนักในจะร้ายกาจสักเพียงใด คงมีแต่นาง
ที่จะได้กินคนอื่น ไม่มีใครได้กินนางกระมัง อีกอย่างจากนิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้น
ของนาง ต่อให้เหน็ดเหนื่อยจนแทบคลาน ก็คงนอนคิดว่าจะทำอย่างไร
ท่านจึงจะรู้สึกว่ตายเสียยังดีกว่ามีชีวิตอยู่ ดังนั้นข้าขอเตือนว่าท่านจง
มุ่งมันคิดหาทางเอาตัวรอดจากเงื้อมมือมารของคุณหนูใหญ่ให้ได้
จะดีกว่า"

ในที่สุดเนี่ยชิงหลวนก็ฟังคำพูดผีผาเสียจนหมดอารมณ์จะทะ
เมลิ็ดแตง

ในฐานะคนที่ต่อสู้กับเนี่ยหยวนหว่าด้วยสติปัญญาอย่างกล้าหาญ
มาถึงสิบเอ็ดปี มีหรือนางจะไม่ว่าเนี่ยหยวนหว่าเป็นคนเช่นไร

แต่นางมักชอบมองเรื่องทั้งหลายในแง่ดี

ดูเอาสิ ตอนแรกเนี่ยหยวนหว่าคิดแต่จะหาทางสังหารนางให้ตายเสีย

* สาदन้าเย็น เป็นสำนวน หมายถึงการพูดจาบันทอน ทำลายกำลังใจหรือความกระตือรือร้นของผู้อื่น

แต่ภายหลังเปลี่ยนเป็นอยากให้นางอยู่ก็เหมือนตายทั้งเป็น
 อันที่จริงเนี่ยชิงหลวนก็รู้ว่าเนี่ยหยวนหวนคิดอะไร
 เนี่ยหยวนหวนคงคิดว่าความตายนั้นง่ายเกินไปสำหรับเนี่ยชิงหลวน
 จึงมุ่งมั่นคิดหาทางจัดการนางให้อว้มเสียก่อน ปล่อนนางมีชีวิตรอยู่ด้วย
 ความหวาดกลัว รอจนถึงเวลาที่เหมาะสมแล้วค่อยลงมือสังหาร
 นี่ก็เหมือนกับการที่แมวจับหนูได้แต่กลับไม่รีบร้อนจะกินเข้าไป
 เอาแต่หยอกล้อเหยื่อเล่นอย่างช้าๆ จนตนเองรู้สึกหงุดหงิด เมื่อความแค้น
 ในอกถูกระบายออกมาหมดแล้ว จึงค่อยสวาปามนางเข้าไปเต็มปากเต็มคำ
 เนี่ยชิงหลวนเอามือลูบลำคอตนเอง ช่วงขณะหนึ่งรู้สึกราวกับว่า
 ดาบที่เนี่ยหยวนหวนแขวนไว้ห้อยต่ำลงมาอีกหนึ่งซุน*

สองเดือนผ่านไปเนี่ยชิงหลวนก็ยังรู้สึกว่าดาบที่แขวนไว้เหนือศีรษะ
 เล่มนั้นแกว่งต่ำลงกว่าเดิมอีกหนึ่งซุน

นั่นเพราะฮ่องเต้หลงอันตี้ได้ส่งขันทีน้อยผู้หนึ่งมาแจ้งข่าว ฮ่องเต้
 มีพระประสงค์จะให้ขึ้นหยางโหวพาสมาชิกตระกูลทุกคนทั้งเด็กและ
 เฉมาชราเข้าวังไปฉลองงานเลี้ยงพระญาติในวันเทศกาลตวนอู่**

หรือพูดอีกอย่างคือในวันเทศกาลตวนอู่จะต้องได้พบหน้าเนี่ยหยวนหวน
 อย่างแน่นอน

คิดจะเล่นงานข้าในงานเลี้ยงพระญาติกรรมัง

เนี่ยชิงหลวนร้องถามฟ้าอย่างไร้ผู้มั่งเสียง นางหวังตัดขาดกับ

* ซุน คือหน่วยมาตราวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 ชี้อ (เขียนะ)

** เทศกาลตวนอู่ หรือตงโหว จัดขึ้นทุกวันที่ 5 เดือน 5 ตามปฏิทินจันทรคติเพื่อระลึกถึงชวีหยวน กวีและขุนนาง
 ผู้พลีชีพตนเพื่อต่อต้านความอยุติธรรมในราชสำนัก ซึ่งในเทศกาลนี้ผู้คนจะทำบ๊ะจ่างเช่นไหว้เทพเจ้า และ
 มีประเพณีแข่งเรือมังกรในแม่น้ำ

ธางาแม่กัณฑ์งามไม่ได้ ๑

เนี่ยหยวนหว่า ตลอดชีวิตนี้ไม่ขอไปมาหาสู่กันอีก กลับต้องไปกินข้าว
ร่วมกันทั้งที่ไม่มีเหตุจำเป็นเช่นนี้ นางยังจะกินลงหรือ

4

ที่เรียกว่างานเลี้ยงฉลองพระญาติในวันเทศกาลตวันอุ้นั้น แท้จริงแล้ว เป็นเพียงลูกไม้ประการหนึ่งของฮ่องเต้หลงอันต์เท่านั้น

ตระกูลที่ได้รับเชิญมาในวันนี้ จะมากน้อยย่อมมีความเกี่ยวข้องกับฮ่องเต้ หรือที่ได้รับการขนานนามว่าราชตระกูล และผู้ที่สามารถขึ้นเป็นราชตระกูลได้ย่อมมีอำนาจและอิทธิพลในมือ ด้วยเหตุนี้จะไม่ให้ฮ่องเต้หลงอันต์พยายามโน้มน้าวให้พวกเขาย้ายฝั่งเดียวกับพระองค์ได้หรือ

คุณสมบัติหนึ่งของผู้เป็นฮ่องเต้คือต้องเชี่ยวชาญในการสร้างสมดุลฮ่องเต้หลงอันต์ก็เป็นผู้ที่ชื่นชอบสร้างสมดุลเช่นนี้

งานเทศกาลตวันอุ้นครั้งนี้ในนามอ้างว่าเป็นการกินเลี้ยงในหมู่พระญาติ แต่โดยนัยแล้วหมายถึงการหนุนสถานะของราชตระกูลให้สูงเด่น ทว่าผ่านไปได้ไม่ถึงสองวันฮ่องเต้หลงอันต์ก็หาข้ออ้างเชิญขุนนางระดับสูงมาร่วมกินอาหารด้วย หวังใช้งานเลี้ยงครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า 'ตัวข้า

ประหนึ่งน้ำฟ้าพร่างพรอมลงมาสู่ผู้คนอย่างเท่าเทียม ในความคิดของข้า
พวกเจ้าล้วนมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน'

เป็นเช่นนี้มาหลายปีจนทุกคนคุ้นชินเสียแล้ว เรื่องที่แปลกจึงไม่นับว่า
แปลกแต่อย่างใด

เนี่ยซิงหลวนเองก็ติดตามขึ้นหยางโหวกับเนี่ยฮูหยินเข้าวังไปด้วย
วังหลวงแห่งนี้นางเคยเข้ามาแล้วสองครั้ง ล้วนเป็นตอนที่ฮ่องเต้
หลงอันตี้เชิญทุกคนมากินเลี้ยงทั้งที่ไม่มีกิจธุระอันใด เมื่อก่อนนางเข้ามา
ด้วยฐานะบุตรของขุนนางใหญ่ แต่คราวนี้นางมีฐานะเป็นสมาชิกของ
ราชตระกูลแล้ว

งานเลี้ยงเทศกาลตวนอู่ครั้งนี้จัดขึ้นที่อุทยานตงเน่ย
อุทยานตงเน่ยปลูกดอกเสैया* ไว้ทั่ว ดังนั้นจึงมีชื่อเรียกอีกชื่อว่า
'อุทยานเสैया'

ตอนที่เนี่ยซิงหลวนกับบิดามารดาไปถึงอุทยานตงเน่ยนั้น สมาชิก
ราชตระกูลส่วนใหญ่ก็มาถึงแล้ว

แม้จะบอกว่าฮ่องเต้หลงอันตี้มีเหล่าพระญาติที่เป็นชายซึ่งได้รับ
แต่งตั้งเป็นชินอ๋อง** จำนวนไม่น้อย แต่พระญาติเหล่านี้ถูกส่งไปอยู่
ตามดินแดนศักดิ์ดินาของตนนานแล้ว หากไม่มีคำสั่ง ไม่ต้องกลับมา
เมืองหลวง ฮ่องเต้หลงอันตี้เองก็ได้เรียกให้พวกเขาเร่งเดินทางกลับมา
นับหลายพันหลี่*** เพื่อร่วมงานเลี้ยงฉลองเทศกาลตวนอู่

* ดอกเสैया เป็นไม้ดอกตระกูลเดียวกับโบตั๋น ดอกขนาดใหญ่ทรงเหมือนถ้วย กลีบดอกมีทั้งสีม่วงอมแดง
สีชมพู สีขาวอมแดง หรือสีขาวล้วน มีเกสรสีเหลือง

** ชินอ๋อง เป็นตำแหน่งเชื้อพระวงศ์ชายลำดับที่หนึ่ง โดยมากผู้ที่ได้รับตำแหน่งนี้มักเป็นพระโอรส พระเชษฐา
หรือพระอนุชาในองค์จักรพรรดิ

*** หลี่ (ลี้) หมายถึงหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ในบรรดาสมาชิกราชตระกูลขณะนี้ หากว่ากันด้วยเรื่องสถานะแล้ว
ครอบครัวของชินหยางโหวจึงถือว่าสูงศักดิ์มากที่สุด

ดังนั้นพอเหล่าสมาชิกราชตระกูลในอุทยานเห็นชินหยางโหวกับ
ครอบครัวเดินเข้ามาถึง ไม่ว่าก่อนหน้าจะพูดคุยเรื่องไร้สาระหรือหลบชม
ดอกเสैयाอยู่ด้านข้างก็ตามที่ ถึงตอนนี้ล้วนพากันเข้ามาห้อมล้อม
ครอบครัวของชินหยางโหวและเอย์ทักทายพวกเขาด้วยคำพูดต่างๆ นานา

ชินหยางโหวรู้สึกมีหน้ามีตาถึงที่สุด อดไม่ได้ที่จะเหยียดแผ่นหลัง
ให้ตรง คำพูดคำจากก็ฟังดูทะนงในศักดิ์ขึ้นมาบ้าง

เนี่ยซิงหลวนเดินตามชินหยางโหว ได้ลืมนองประสบการณ์จันทรา
ท่ามกลางหมู่ดาวด้วยตนเอง ก่อนถูกเหล่าสมาชิกหญิงของราชตระกูล
ดึงไปทางโน้นที่ลากมาทางนี้ที่พลางต่างสรรหาคำพูดมายกยอปอปั้น

พูดประจบเอาใจกันเสียจนนางเริ่มจะรำคาญ จึงหาข้ออ้างลากตัว
ผีผาไปหลบอยู่หลังดงดอกเสैया

สองนายบ่าวไม่สนใจจะรักษากิริยา ตัดสินใจนั่งยองหลบอยู่
หลังดงของเสैयाสีม่วงอันดกดื่น

ผีผาขับเหงื่อที่หน้าผากแล้วว่า "คุณหนู ข้าจำได้ว่าเมื่อก่อนท่าน
เคยบอกข้าว่าหญิงคนหนึ่งเทียบได้กับเปิดห้าร้อยตัว* ตอนนั้นข้าไม่เชื่อ
แต่ตอนนี้เชื่อแล้วเจ้าค่ะ"

เนี่ยซิงหลวนรวบชุดกระโปรงสีม่วงดอกดิงเซียง** เข้ามาอีกหน่อย
กันมิให้ใครที่อยู่ด้านนอกเห็นชายชุดแล้วรู้ว่าหลังดงดอกเสैयाมีคน

* หญิงคนหนึ่งเทียบได้กับเปิดห้าร้อยตัว เป็นคำเปรียบเปรย เนื่องจากเปิดมักจะส่งเสียงก๊ากๆ ตลอดทั้งวัน
ส่วนผู้หญิงก็มักจะชอบพูดคุยจิกจิกไม่หยุดปากเช่นกัน

** ดอกดิงเซียง คือดอกไผ่เล็ก

หลบอยู่ ก่อนตอบกลับไป "ก็ไชนะสิ เจ้านับดูที ช้างนอกมีเปิดสักกี่ตัว"

ผีผาชะโงกออกไปมองเกือบครึ่งศตวรรษอย่างระวังตัว ก่อนจะกางนิ้ว ขึ้นนับ สุดท้ายทำสีหน้างุนงง "คุณหนู มีมากเหลือเกิน ช้างนับไม่ถูกหรอก เจ้าคะ"

เนี่ยซิงหลวนหัวเราะะ "ข้าพูดเฉยๆ เจ้ากลับจริงจัง ไม่ต้องนับหรอก ถ้ามีเปิดไม่ถึงหมื่น ก็คงมีสักแปดเก้าพันเห็นจะได้"

จู่ๆ ก็มีเสียงอันอ่อนโยนดังขึ้นเหนือกระหม่อม "เปิดอะไรกันหรือ"

แสงแดดสาดส่องลงมาพอดี อาบชุดปักลวดลายหรรษาสีน้ำตาล งามเหลือของใครคนผู้นั้นจนเจิดจ้ากระจ่างตา

ผีผาหันไปพูดกับเนี่ยซิงหลวน "เป็นจินชื่อจื่อ* เจ้าคะ"

จินชื่อจื่อมีนามว่า 'จินซิง' เป็นบุตรชายคนโตของจินกั้วกง** ประจำรัชสมัยนี้ บัดนี้มีอายุได้ยี่สิบสามปี ทว่าท่าทางเปี่ยมด้วยสง่าราศีเฉกเช่นขุนนางในเมืองหลวง

ตระกูลของจินกั้วกงกับชินหยางโหวคบหาเป็นสหายกันมาอย่างยาวนาน จะบอกว่าสองตระกูลมีสัมพันธ์ใกล้ชิดแนบแน่นก็ไม่ใช่การกล่าวเกินจริง เนี่ยซิงหลวนไม่เพียงรู้จักจินซิงผู้นี้ ช້วยังสนิทสนมกับเขามากด้วย

ในวัยเด็กก็เคยทะเลาะกันมาไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้ง

รอยยิ้มใสซื่อผุดขึ้นบนใบหน้าเนี่ยซิงหลวนทันที "ที่แท้ก็พี่ใหญ่จินนี่เอง"

* ชื่อจื่อ เป็นคำเรียกทายาทผู้สืบทอดชั้นยศ ปกติคือบุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก

** กั้วกง คือบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ เป็นตำแหน่งซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้เชื้อพระวงศ์หรือผู้มีความดีความชอบ บรรดาศักดิ์ 5 ขั้นรองจากชั้นฮ่อง คือ โหว ป่อ จื่อ และหนาน ซึ่งแต่ละสมัยมีคำเรียกและลำดับแยกย่อยต่างกัน กั้วกงถือเป็นขั้นหนึ่งคือขั้นสูงสุดในลำดับกง (กงเจียว)

ฉินซิงเองก็ส่งยิ้มไร้พิษภัยกลับไปให้นางเช่นกัน แล้วจึงถามต่อ "เมื่อครู่พวกเจ้าพูดเรื่องเปิดอะไรกันหรือ"

เนี่ยซิงหลวนคิด เปิดที่นางพูดถึงเมื่อครู่ มารดาของฉินซิงก็อยู่ในจำนวนहार้อยตัวนั้นด้วย จึงแกล้งทำเป็นไม่รู้เรื่องรูราว "อ้อ เมื่อครู่นี้ข้าพูดกับผีผาเรื่องเปิดอย่างที่หอซิงเฟิงน่ากินนัก วันหน้าควรหาโอกาสไปกินเปิดอย่างกันสักมื้อ"

ฉินซิงไม่นึกสงสัยอะไรอีกจึงยิ้มแล้วกล่าวว่า "อีกสักสองสามวันขอเชิญไปกินด้วยกัน"

เขาว่าแล้วก็ค้อมกายลงเล็กน้อย ยื่นมือข้างขวามาให้ รอยยิ้มประดับมุมปากพลางเอ่ย "พื้นนี้แฉะและฉะฉาน ลูกขึ้นเถอะ"

เนี่ยซิงหลวนส่งมือให้เขาแต่โดยดี ฉินซิงคว้าจับไว้แล้วดึงนางให้ลุกขึ้น

ทว่าไม่มีใครชุดให้ผีผาลูก จึงจำต้องตะเกียกตะกายลุกขึ้นเอง

ฉินซิงดึงเนี่ยซิงหลวนลุกขึ้นแล้ว แต่ยังจับมือนางไว้ไม่ปล่อย กลับกันเขานึกหน้าถาม "เหตุใดมือเจ้าเย็นเฉียบนัก"

เนี่ยซิงหลวนไม่มีทางบอกเขาแนว่ที่มือตนเป็นเช่นนี้เพราะใกล้เป็นระดู จึงได้แต่แสสร้งพูดเป็นอื่นไป "อ้อ อาจเพราะอีกสักครู่จะได้เข้าเฝ้าฝ่าบาทแล้ว ข้าตื่นตื่น มือก็เลยเย็นนะ"

ฉินซิงนิ่งเงียบไปอึดใจหนึ่งก่อนเอ่ยว่า "อีกสักครู่มาอยู่ข้างข้าสิ เจ้าจะได้ไม่ตื่นเต้น"

เนี่ยซิงหลวนแอบล้อเขาอยู่ในใจ พี่ใหญ่ คิดว่าตัวเจ้านิ่งสุขุมดุจผืนทะเลราบเรียบหรือ อยู่ข้างๆ เจ้าแล้วจึงไม่ต้องตื่นเต้น

นางกำลังจะออกปากบอกว่านางขอกลับไปอยู่ข้างๆ บิดามารดาของตน กลับรู้สึกได้ว่ามีคนมากระตุกชายแขนเสื้อหลายที พอนางหันไปมองดู...เป็นผีผ้านั่นเอง

"คุณหนู" ผีผาเขยิบเข้ามาใกล้ กระซิบบอกว่า "องค์รัชทายาทกับพระชายามาแล้วเจ้าค่ะ"

เนี่ยซิงหลวนหันมองตามสายตาของผีผา พบองค์รัชทายาทหลังจิ้งหยวนกับเนี่ยหยวนหวากำลังเดินผ่านประตูวงจันทร์* เข้ามาในอุทยาน

ผู้คนในอุทยานตงเนี่ยพากันคุกเข่าลงทันที ปากร้องถวายความเคารพ "องค์รัชทายาททรงพระเจริญพันปี พระชายาทรงพระเจริญพันปี"

เนี่ยซิงหลวนก็คุกเข่าไปกับทุกคนด้วย

รอน้ององค์รัชทายาทตรัสว่าลุกขึ้นยืนได้ นางจึงค่อยลุกขึ้น

เมื่อนางเงยหน้าขึ้นก็สบสายตาเนี่ยหยวนหวาที่มองมาพอดี

สายตาเนี่ยหยวนหวากวาดมองทั่วร่างของนางหลายรอบ จากนั้นหันไปมองฉินซิง เลื่อนสายตาลงจับจ้องที่มือข้างขวาของฉินซิงอยู่นาน มุมปากปรากฏลักษณะคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม แล้วจึงค่อยถอนสายตากลับไป

แม้ฉินซิงจะสวมเสื้อแขนกว้าง แต่ก็ไม่อาจบดบังมือขวาที่ยังกุมมือเนี่ยซิงหลวนได้มิด หากมีคนคิดมากมาเห็นเข้า คงพอจับสังเกตอะไรบางอย่างได้

ในตอนนั้นเองเนี่ยซิงหลวนก็สะบัดมือจากมือของฉินซิง ทำไม้ทำมือบอกลา ก่อนหลบไปหาซิ่นหยางไหวกับมารดาที่ยืนอยู่อีกด้านพร้อมกับ

* ประตูวงจันทร์ คือประตูที่เจาะเป็นรูปวงกลม

ผีผา

หลังองค์รัชทายาทกับพระชายาเข้าไปนั่งในที่ของตนแล้ว ผู้คนในอุทยานย่อมพากันเข้าไปห้อมล้อม คราวนี้คนที่เป็จันทราทำกลางหมู่ดาวได้เปลี่ยนเป็นองค์รัชทายาทกับพระชายาแทน

เนี่ยชิ่งหลวนไม่สนใจจะทำตัวเป็นดาวดวงหนึ่งในหมู่ดาวทั้งหลาย ดังนั้นจึงเลือกสถานที่เงียบสงบเพื่อนั่งหลับผู้คน

แต่นั่งได้ไม่นาน หนึ่งในจันทราสองดวงก็เดินเข้ามาหา

เนี่ยหยวนหวนั่งลงบนเก้าอี้กลมตัวหนึ่งตรงข้ามเนี่ยชิ่งหลวนแล้วมองดูนาง

เนี่ยชิ่งหลวนรู้ว่าเนี่ยหยวนหวนต้องมาหาเรื่องให้นางเดือดเนื้อร้อนใจเป็นแน่ จึงทำสีหน้ารังเกียจแล้วเบือนหน้าหนี ไม่คิดจะมองคนตรงหน้า

เนี่ยหยวนหวนมองประเมินนางอยู่รอบหนึ่งก่อนเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน "สีหน้าน้องสาวดูไม่สู้ดี คิดแล้วช่วงนี้น่าจะใช้ชีวิตอย่างดีมีโชหรือไร"

ชายกระบี่ปรองของเนี่ยชิ่งหลวนมีใบไม้ติดอยู่ เป็นใบไม้ที่ติดมาตอนนางนั่งยองอยู่ในดงดอกเสैया นางก้มลงหยิบใบไม้ใบนั้น สองนิ้วหนีบก้านใบไม้บอบบางถือเล่น อีกด้านก็ตอบคำถามเนี่ยหยวนหวนอย่างคร่ำครวญ "พี่สาว...ท่านไม่อยู่ที่บ้าน ข้าย่อมใช้ชีวิตอย่างดี กินดื่ม นอนหลับ เทียวเล่นแสนสบาย คูสิ ข้าอ้วนขึ้นด้วย"

เนี่ยหยวนหวนหัวเราะ ชายแขนเสื้อกว้างสีแดงเข้มลายดอกไม้ปักต้นทองปักกลีบดอกเสैयाที่เพ็กร่วงหล่นลงบนกระโปรงของนาง "ดูท่าแล้วน้องสาวไม่ได้คิดถึงข้าเลยสักนิด พี่สาวเสียใจจริง"

เนี่ยชิ่งหลวนรังเกียจท่าทางแสนสร้างของเนี่ยหยวนหวนยิ่งนัก

คิดอยากทำให้นางอยู่ไม่สุขบ้าง

เนี่ยชิงหลวนเงยหน้าขึ้น พลันเห็นว่าในบรรดาผู้คนที่ยายล้อม
องค์รัชทายาทมีสตรีในอาภรณ์ชาววังหลายนางยืนอยู่ด้วย แต่ละนาง
ล้วนแล้วแต่หน้าตาดังงามสดใส มีเสน่ห์ตรึงใจ

เนี่ยชิงหลวนจึงยิ้มพลางว่า "ท่านมีน้องสาวมากถึงเพียงนี้ ยากนัก
ที่จะมีใจนึกถึงข้า น้องสาวคนนี้รู้สึกเป็นเกียรติยิ่งนัก"

เนี่ยชิงหลวนพูดจบก็ทิ้งใบเสายาลงกับพื้น แยมยิ้มพลางเอ่ยว่า
"อ้อ ว่าเป็นไปแล้วพี่สาวช่างโชคดี ตอนอยู่ที่จวนโหวแต่ละวันมีเพียงข้าผู้เป็น
น้องสาวคอยอยู่เป็นเพื่อนเล่นคลายเหงา หลังแต่งงานกับองค์รัชทายาท
พระองค์คงกลัวท่านจะเหงา จึงได้หาน้องสาวมาให้มากมายเช่นนี้
ยามคำคืนคอยอยู่ปรนนิบัติองค์รัชทายาท พอกลางวันก็มาเฝ้ารับใช้ท่าน
ท่านคงได้ใช้ชีวิตอย่างไม่เปล่าเปลี่ยว ได้ยินว่าน้องสาวคนหนึ่งให้กำเนิด
พระโอรสแด่องค์รัชทายาทแล้วด้วย แต่งไปแล้วได้เป็นมารดาของผู้อื่น
เช่นนี้ ท่านคงต้องรู้สึกยินดีเป็นแน่"

องค์รัชทายาทหลังจึ่งหยวนมีพระสนมมากมาย ก่อนแต่งงานกับ
เนี่ยหยวนหวาก็มีพระโอรสอยู่ก่อนแล้วคนหนึ่ง เรื่องนี้มีไขความลับใน
ราชสำนักแต่อย่างใด

ในที่สุดสีหน้าเนี่ยหยวนหวาก็แปรเปลี่ยน แม้แต่เครื่องประทีนฉิวที่
ตบแต่งมาอย่างประณีตก็ยังปิดไม่มิด

เนี่ยชิงหลวนแค้นหัวเราะอย่างดูแคลน

ต่อให้เป็นหญิงที่สามารถประนีประนอมต่อผู้คนเพียงใด แต่ต้อง
กลายเป็นแม่ของบุตรผู้อื่นหลังตบแต่งได้ไม่นานเช่นนี้ ไหนเลยจะไม่รู้สึก

ตะขิดตะขวงใจ

ทว่าไม่ช้า สีหน้าเนียหยวนหวาก็กลับมาเป็นปกติ

"น้องสาว เจ้ายังวาทะแหลมคมไม่เปลี่ยน" เนียหยวนหวาทำที่เป็นทอดถอนใจทีหนึ่งแล้วจึงว่า "พอแต่งงานเข้ามาก็มีน้องสาวกลุ่มใหญ่รายล้อมทั้งมีเด็กชายคนหนึ่งมาเรียกข้าว่าแม่ ความรู้สึกเช่นนั้นน้องสาวคงอยากลิ้มลองบ้างกระมัง"

เนียชิงหลวนหัวใจเต้นตุบๆ รับรู้โดยสัญชาตญาณว่าเนียหยวนหวาจะต้องมีแผนร้ายเป็นแน่

จริงดังคาด ชั่วครู่ถัดมาเนียหยวนหวาก็แย้มยิ้มชนิดที่ทำให้เนียชิงหลวนคิดอยากจะใช้รองเท้าฟาดไปสักที

"เช่นนั้นข้าก็จะช่วยเป็นธุระหาบุรุษเช่นนี้มาแต่งงานให้กับเจ้าก็แล้วกัน" นางเจียบไปสักพักก่อนพูดต่อ "คนทั้งเมืองหลวงย่อมรู้จักกันดีว่าฉินกั้วกงชื่อจื่อไม่มีทั้งอนุภรรยาและบุตรชาย เจ้าก็อย่าหวังว่าจะได้ฉินกั้วกงชื่อจื่อไปเสียเล่า"

5

บ้าเสียจริง!

เนี่ยชิงหลวนอยากทำมือเป็นสัญลักษณ์ที่ไม่สุภาพให้เนี่ยหยวนหว่า
ไม่ให้นางแต่งกับจินชิงนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร แต่จะให้นางแต่งกับ
คนที่มีอนุภรรยาเป็นโขง เห็นที่ต้องคัดค้านเต็มที่

ชาติที่แล้วนางคงไปขุดสุสานบรรพบุรุษของเนี่ยหยวนหว่า นางผู้นี้
จึงได้ตามรั้งความตนไม่เลิกเช่นนี้

สินน้ำกรุ่นโกรธของเนี่ยชิงหลวนทำให้เนี่ยหยวนหว่าคิดไปว่านาง
คงจะรักชอบจินชิงจริงๆ จึงยังมุ่งมั่นให้เนี่ยชิงหลวนกับจินชิงร้างฉานกัน
ให้ได้

เนี่ยหยวนหว่ายิ้มอย่างผู้มีชัย

พอเห็นนางเดินจากไปแล้ว ฝืนฝืนอยู่ข้างๆ ก็กระตุกแขนเสื้อ
เนี่ยชิงหลวนพลางกระซิบว่า "คุณหนู รักษาภริยา รักษาภริยาด้วยเจ้าค่ะ"

รักษากิริยามารดาเจ้าสิ!

เนี่ยชิงหลวนโกรธจนแทบอยากจะปรีเข้าไปทูปเนี่ยหยวนหา
ให้กระอัก

ผีผารีบออกปากเตือนสติ "คุณหนู ที่นี้เป็นวังหลวง ขึ้นทำอะไรแล้ว
คนมาเห็นเข้า ท่านจะไม่อาจรักษาศีระของตนเองไว้ได้แน่เจ้าคะ"

เนี่ยชิงหลวนที่ยังอยากรักษาศีระของตนไว้จึงยอมถอย

นางก็รักตัวกลัวตายอยู่เหมือนกัน อันว่าคนเราต่อให้ตายดีก็ไม่สู้
มีชีวิตอยู่ แม้ต้องอยู่อย่างขาดๆ เกินๆ ไปบ้างก็เถอะ

เนี่ยชิงหลวนที่มีชีวิตขาดๆ เกินๆ จึงหลบซ่อนตัวอยู่ในมุมอัน
โดดเดี่ยวด้วยความไม่สบอารมณ์

ชีวิตที่ต้องถูกผู้อื่นมาควบคุม ข้ำยังคอยบงการ ช่างเป็นชีวิตที่ย่ำแย่
ยิ่งนัก

ยิ่งไปกว่านั้นคนที่คอยควบคุมและบงการผู้นี้กลับมีความแค้นต่อนาง
เป็นหนังสือสารเลวที่อยากจะให้นางใช้ชีวิตทุกห้วงขณะจิตอย่างทุกขระทม
หม่นหมอง

เวลานี้ผีผาก็กระตุกชายแขนเสื้อของนางพอดี

เนี่ยชิงหลวนจึงพูดอย่างไม่ค่อยพอใจ "ข้าก็หลบอยู่ตรงนี้ไม่พูด
ไม่ขยับเขยื้อนแล้วอย่างไรเล่า ยังรักษากิริยาไม่ดีพออีกรี"

ผีผาตอบกลับมว่า "ไม่ใช่เจ้าคะคุณหนู ข้าแค่จะบอกว่าฝ่าบาท
เสด็จมาแล้ว"

ในที่สุดฮ่องเต้หลงอันตี้ผู้เป็นจตุรรวมความสนใจของงานเลี้ยง
พระญาติในครั้งนี้ก็มาถึงจนได้

ฮ่องเต้หลงอันตี้มีพระชนมพรรษาว่าห้าสิบแล้ว อาจเพราะต้อง
หมกมุ่นหาทางสร้างสมคุณระหว่างกลุ่มอำนาจอยู่ทุกเมื่อเชียววัน พระพักตร์
จึงดูหย่อนคล้อยเกินอายุไปบ้าง

แม้จะเป็นเช่นนี้ พอทุกคนในอุทยานได้เห็นพระองค์ก็ยิ่งพากัน
คุกเข่าคำนับ เปล่งเสียงถวายพระพรให้ทรงพระเจริญนับหมื่นปี

เนี่ยชิงหลวนคิด ดูจากหน้าตาของฮ่องเต้หลงอันตี้ในตอนนี
ร้องอวยพรให้ทรงพระเจริญบ้ร้อยปีก็ยังเป็นไปได้ยาก แต่คนตั้งมากมาย
กลับยังหลับหูหลับตาถวายพระพรให้ทรงพระเจริญถึงหมื่นปี

หลงอันตี้นั่งลงแล้วยกมือขวาขึ้นโบก สีหน้าเปี่ยมด้วยรอยยิ้ม
ดูมีเมตตาพาลงกล่าวด้วยน้ำเสียงสนิทชิดเชื้อว่า "เหล่าขุนนางที่รักทั้งหลาย
โปรดลุกขึ้น ในเมื่อเป็นงานกินเลี้ยงในครอบครัว เช่นนั้นก็ไม่ต้อง
มากพิธีแบ่งแยกเจ้านายกับขุนนาง ว่าไปแล้วทุกคนก็ล้วนเป็นญาติพี่น้อง
เชิญตามสบายเถอะ"

แม้ฮ่องเต้จะกล่าวว่าให้ทำตัวตามสบาย แต่ใครเล่าจะรู้ว่าพระองค์
คิดเช่นนี้จากใจจริงหรือเพียงเอ่ยไปอย่างนั้น ในอุทยานจึงไม่มีใคร
กล้าทำตัวตามพระประสงค์เลยสักคน

ฮ่องเต้หลงอันตี้วางตัวสนิทสนมอย่างเป็นมิตร ด้วยอยากจะสนทนา
ถามไถ่ทุกข์สุขกับเหล่าพระราชวงศ์ในอุทยานเพื่อเพิ่มพูนความรักใคร่
ผูกพันระหว่างกัน แต่น่าเสียดาย ทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นไม่กล้าปล่อยตัว
ตามสบายและพูดคุยกถามไถ่อย่างสนิทสนมกันจริงๆ ถ้อยคำที่พูดจา
ยังแฝงนัยประจบประแจงฮ่องเต้หลงอันตี้ทั้งอย่างโจ่งแจ้งและแอบแฝง

ครู่หนึ่งก็เห็นเสนาบดีกรมทหารลุกขึ้น

บุตรคนโตของเสนาบดีกรมทหารคือพระชายาชูเพย* ของฮ่องเต้หลงอันตี้ ดังนั้นหากจะว่ากันตามจริงแล้ว เขานับว่าเป็นพระสัสสุระของฮ่องเต้หลงอันตี้นั่นเอง

แต่พระสัสสุระผู้นี้ไม่กล้าทำตัวโอ้อวด ยังคงเป็นฝ่ายย่นขื่นและคำนับฮ่องเต้หลงอันตี้อย่างพิถีพิถัน จากนั้นจึงหยิบฎีกาออกมาจากชายแขนเสื้อ ร้องบอกทรงพระเจริญนับหมื่นปีก่อนเริ่มอ่านฎีกา

เนื้อหาในฎีกาสั้นกระชับ เพียงรายงานว่าเมื่อเดือนก่อนจ้าวหลิงแม่ทัพแดนพายัพได้รับชัยชนะครั้งใหญ่ สังหารศัตรูไปเท่าใด จับกุมเชลยได้มากเท่าใด

แต่เนื้อหาเกินครึ่ง เสนาบดีกรมทหารมุ่งกล่าวสรรเสริญพระบรมเดชานุภาพและพระเมตตาอันเปี่ยมล้นของฮ่องเต้หลงอันตี้

แม้เขาทูลจบแล้วแต่ยังไม่จบสิ้น ยังมีคนกลุ่มใหญ่ลุกขึ้นมา แย่งกันฉวยโอกาสกล่าวคำสรรเสริญเยินยอพระอัจฉริยภาพและความห้าวหาญของฮ่องเต้หลงอันตี้ว่าทรงเก่งกาจสูงหุ้มคัมภีร์ภาพเพียงใด รวากับว่าชัยชนะที่ได้รับในแดนพายัพไม่ได้มาจากความสามารถในการสั่งการของแม่ทัพจ้าวหลิง แต่เป็นเพราะพระบารมีของฮ่องเต้หลงอันตี้ซึ่งอยู่ไกลถึงเมืองหลวงคอยปกแผ่ไปทั่วหล้า ทำให้พวกชาวหู** ตกใจปัสสาวะเล็ดจนต้องหนีกลับบ้านเกิดไป

ต่อให้หลงอันตี้จิตใจบริสุทธิ์สูงส่งสักเพียงใด เมื่อฟังผู้ใต้บังคับบัญชา

* เพย แปลว่าชายา มีศักดิ์รองจากองเฮา (อัครมเหสี) และก๊วยเพย (อัครชายา) ในตำแหน่งในของจีน บางสมัยอาจมีเพยชั้นพิเศษ 4 ตำแหน่ง เรียกว่าสี่ราชชายา ลำดับศักดิ์สูงกว่าเพยทั่วไป คือก๊วยเพย ชูเพย เตอเพย และเสียนเพย

** ชาวหู เป็นคำที่ชนชาติอื่นในสมัยโบราณใช้เรียกรวมชนชาติอื่นที่ไม่ใช่ชาวจีน โดยเฉพาะชาวเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อนทางตอนเหนือและตะวันตก

เหล่านี้น่ากัณเณยยอได้สักพักก็ยงเคลิบเคลิ้มจนถึงกับลูปคราพลางอมยิ้ม
คิดแล้วเพลิดเพลินเจริญใจยิ่งนัก

ตั้งแต่ต้นจนจบไม่มีใครเอ่ยถึงคุณูปการของจ้าวหลังแม้แต่ผู้เดียว
อันที่จริงหากเอ่ยถึงแม่ทัพแดนพายัพนามว่าจ้าวหลังผู้นี้ จำต้อง
บอกว่าฮ่องเต้หลงอันตีกับบิดาของเขาไม่ลงรอยกัน

ฮ่องเต้หลงอันตีเป็นฮ่องเต้พระองค์ที่สามของราชวงศ์ต้าจิ้น ในตอนนั้น
พระอัยกาของพระองค์กับปู่ของจ้าวหลังร่วมมือกันต่อสู้ช่วงชิงแผ่นดิน
ในช่วงกบฏยุคจนได้ครอบครองต้าจิ้น หลังพระอัยกาของฮ่องเต้หลงอันตี
ได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ จึงอวยยศปู่ของจ้าวหลังขึ้นเป็นจันอ่องด้วย

การแต่งตั้งให้เป็นอ่องโดยพระราชทานยศด้วยชื่อของราชวงศ์
ชี้ให้เห็นว่าพระอัยกาของฮ่องเต้หลงอันตีให้ความสำคัญกับปู่ของจ้าวหลัง
มากเพียงใด

ปู่ของจ้าวหลังยอมซาบซึ้งใจจนแทบจะหลังน้ำตาเปียกชุ่มเสื้อผ้า
ถึงกับให้สัตย์สาบานอย่างหนักแน่นว่าขอเพียงยังมีราชวงศ์ต้าจิ้นอยู่
พวกเขาเหล่าสมาชิกสกุลจ้าวสัญญาจะคอยพิทักษ์รักษาแผ่นดินนี้ไว้
เพื่อราชสกุลหลี่ด้วยชีวิต

ตั้งแต่ให้คำสาบานไว้ เขาก็นำสมาชิกสกุลจ้าวตั้งแต่เด็กเล็กจนถึง
เฒ่าชราเดินทางไปยังแดนพายัพ เฝ้ารักษาการณ์ที่เมืองหล่ง

ตอนนั้นแม้ราชวงศ์ต้าจิ้นจะปกครองดินแดนภายในได้อย่าง
สงบราบรื่น ทว่านอกเขตเมืองหล่งออกไปกลับมีชาวหูถบนั่นมาก่อเหตุ
รุกรานอยู่เนืองๆ

พอปู่ของจ้าวหลังเดินทางมาถึงเมืองหล่งแล้ว ก็เริ่มเปิดศึกผละกันแพ้

ผลัดกันชนะกับชาวหุ่นแต่นั้นมา

ภายหลังเขาเผาชาวและตายจากไป บุตรชายก็เริ่มรับตำแหน่งทางฝั่งเมืองหลวง พระอัยกาของฮ่องเต้หลงอันตี้เองก็สวรรคตในไม่ช้า พระบิดาจึงได้เริ่มขึ้นครองราชย์

พระบิดาของฮ่องเต้หลงอันตี้ไม่เหมือนพระอัยกา มิได้มีความผูกพันกับจิ้นอ่องอย่างผู้ที่ได้ร่วมเป็นร่วมตายในสนามรบด้วยกันมา พระองค์ทรงเห็นว่าการที่มีอ่องซึ่งได้รับพระราชทานยศด้วยชื่อราชวงศ์ไม่ใช่เรื่องดี ช่างเป็นการทำให้ราชตระกูลเสื่อมเสียเกียรติเสียนี้กระไร ตอนนั้นพระองค์จึงเริ่มเกิดความคิดที่จะถอดยศนี้เสีย

ทว่าทางเมืองหลง ประการแรกชายแดนถูกปราบปรามจนราบคาบได้ก็เพราะปู่ของจ้าวหลิง ประการถัดมาเพราะบิดาของจ้าวหลิงออกรบรบราทำศึกขับไล่ ชาวหูจึงไม่กล้าลงมืออย่างนุ่มน้อม มีอยู่ปีหนึ่งชาวหูถึงกับส่งทูตมายังเมืองหลวงเพื่อขอเจรจาทำสัญญาสงบศึกกับพระบิดาของฮ่องเต้หลงอันตี้ ข้ายังส่งตัวหนึ่งในองค์หญิงของเผ่าตนเข้ามาเป็นพระสนมเพื่อแสดงถึงความจริงใจ

องค์หญิงพระองค์นั้นมีชื่อเสียงเลื่องลือว่าเป็นดังจันทร์กระจ่างฟ้าแห่งดินแดนทุ่งหญ้า เป็นหญิงที่มีรูปโฉมงดงามมาก พระบิดาของฮ่องเต้หลงอันตี้ลุ่มหลงในตัวนางทันทีที่ได้พบ กระทั่งไม่ออกกว่าราชการยามเช้าอีกเลยนับแต่บัดนั้น

องค์หญิงได้รับความโปรดปราน ย่อมช่วยพูดเพื่อคนร่วมเผ่า ดังนั้นนางจึงเริ่มเล่าว่าปู่และบิดาของจ้าวหลิงนั้นโหดร้ายไร้หัวใจเพียงใด พวกเขาสังหารคนร่วมเผ่าของนางไปนับไม่ถ้วน ไม่ลืมบอกพระองค์เมื่ออยู่ด้วยกัน

ในทิวไรฐานว่าทั้งทหารและพลเรือนที่เมืองหลวงรู้จักเพียงจันอ่อง ไม่รู้เลยว่ามีย่องเต้อยู่ นอกจากนี้ยังปาวประกาศแก่ภายนอกด้วยว่ากองทัพที่นั่นล้วนเป็นทหารของสกุลจ้าวทั้งสิ้น

ทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา เมื่อใดแม่ทัพผู้บัญชาการสักคนออกบัญชาทัพโดยอ้างสกุลของตนเองหรือเรียกขานว่าเป็นทัพของสกุลใด แม่ทัพผู้นั้นย่อมไม่พบจุดจบที่ดี

ไม่มีเจ้าผู้ปกครองคนใดยอมให้บ่าวมีคุณูปการสูงจนสิ้นคลอนอำนาจของเจ้าเหนือหัว เสียเกียรติหรือไม่ยังเป็นเรื่องรอง แต่ถ้าเขาได้ใจชาวประชามากเกินไป สุดท้ายเกิดพลิกเป็นกบฏขึ้นมา ชาวบ้านราษฎรคงพากันไปเข้าพวก

แรกเริ่มพระบิดาของฮ่องเต้หลงอันดีมีเพียงความคิดจะถอยยศจันอ่อง ทว่าบัดนี้พระองค์กลับตัดสินใจแน่วแน่ที่จะกำจัดฮ่องเต้ผู้นี้

ดังนั้นพระองค์จึงตรัสเรื่องการถอยยศจันอ่องขึ้นระหว่างการประชุมเช้าของวันถัดมา

พอได้ยินเช่นนั้น มีขุนนางบุ๋นสองคนพุ่งศีรษะชนเสาในท้องพระโรง ขุนนางผู้ใหญ่อีกสามคนโขกศีรษะจนแตก โลหิตไหลนองพื้น ทูลขอร้องต่อพระองค์ไม่ว่าอย่างไรก็อย่าได้ถอยยศของจันอ่องเป็นอันขาด

พวกเขายกเหตุผลขึ้นมาพูดอย่างเต็มที่ ประการแรก ในมือสกุลจ้าวมีแค่เหล็กพระราชทานจากอดีตฮ่องเต้ เบื้องบนใช้เขียนตีราชันที่ไร้ความสามารถ เบื้องล่างใช้เขียนตีขุนนางสอพลอ ฝ่าบาทจะถอยยศจันอ่องอย่างไรเหตุผล หากเขาโกรธขึ้นมา เอาแค่เหล็กพระราชทานจากอดีตฮ่องเต้เล่นมาตีพระองค์ถึงเมืองหลวง ถึงตอนนั้นใครจะกล้าห้าม

ถ้าถูกเขียนจนตาย พระองค์คงได้แต่รำให้ไปฟ้องบรรพชนในปรโลกแล้ว
อีกอย่างสมาชิกของตระกูลจิ้นอ่องคอยเฝ้ารักษาเมืองหลังอย่าง
สุชุมรอบคอบ ต่อสู้จนชาวหูไม่กล้าบุกเข้ามาอย่างบุ่มบ่าม ถึงกับเคย
แสดงความนอบน้อมถ่อมตนมาค้ำับพระองค์ถึงเมืองหลวง จึงนับได้ว่า
จิ้นอ่องผู้นี้มีคุณูปการสูงส่ง อันว่าเมื่อมีคุณูปการย่อมได้รางวัล ทั้งยังต้อง
ยกย่องเป็นอย่างมากด้วย เหตุใดพระองค์จึงลงโทษ ทำเช่นนั้นแล้ว
เหล่าขุนนางทั่วหล้าจะสงบใจได้อยู่หรือ

ขุนนางสำคัญกลุ่มหนึ่งล้วนพากันชนเสาในท้องพระโรงจนแทบพัง
ยังกระแทกเสียจนพื้นกะเทาะ ต่างแสดงออกอย่างหัวหาญเด็ดเดี่ยว
ไม่ยอมปล่อยให้ฮ่องเต้มีราชโองการถอดยศท่านอ่อง

พระบิดาของฮ่องเต้หลงอันตี้เป็นคนหูเบา ทั้งยังไม่มีความคิดเห็น
เป็นของตนเอง พอเห็นเหล่าขุนนางพากันตีโพยตีพายวุ่นวายเป็นการใหญ่
จึงจะตั้งคำสัญญาที่ให้ไว้เป็นมั่นเป็นเหมาะกับองค์หญิงชาวหูบนเตียง
เมื่อคืนวานเสียสิ้น

ดังนั้นบิดาของจ้าวหลิงจึงยังรักษายศจิ้นอ่องไว้ได้ชั่วคราว

กระทั่งพระบิดาของฮ่องเต้หลงอันตี้สวรรคต ฮ่องเต้หลงอันตี้ได้
ขึ้นครองราชย์ สิ่งแรกที่พระองค์กระทำคือสานต่อพระประสงค์ในครานั้น
ของพระบิดาให้แล้วเสร็จ

แต่ฮ่องเต้หลงอันตีนั้นเหี้ยมโหดกว่าพระบิดาของพระองค์มากนัก
ไม่เพียงถอดบิดาของจ้าวหลิงจากยศจิ้นอ่อง ยังบีบให้ส่งมอบกำลังพล
ในสังกัดกลับคืนมาด้วย สุดท้ายยังมีราชโองการตามมา ในทางแจ้งแจ้งว่า
ทรงเห็นใจที่บิดาของเขาต้องเฝ้ารักษาชายแดนมานานปีด้วยความเหนื่อยยาก

จึงให้กลับบ้านเกิดเพื่อพักผ่อน แต่แท้จริงแล้วต้องการจะขับไล่พวกเขา
สกุลจ้าวทั้งหมดให้ม้วนเสื่อออกไปจากเมืองหลังเสียด

ทว่าเมื่อคนสกุลจ้าวออกจากเมืองหลังไปจนหมด พระองค์ก็สั่งให้
สังหารไม่กี่โยกย้ายคนสนิทของบิดาจ้าวหลังจากออกจากหน้าที่ เป็นการกำจัด
กองทัพใต้บัญชาการของสกุลจ้าวจนไม่เหลือซาก

หลังกระทำทุกสิ่งทีกล่าวนานี้จนลุล่วง ฮองเต้หลงอันต์ถึงค่อย
รู้สึกได้ว่าราชบัลลังก์ของพระองค์มีความมั่นคงขึ้นมาบ้าง

ทว่าสภาพการณ์อันน่าพึงพอใจกลับอยู่ไม่นาน ชาวหูแถบนั้นมิใช่
จะกลัวหัวหดกันง่าย ๆ ฮองเต้หลงอันต์กำจัดบิดาของจ้าวหลังไปแล้ว
ทั้งยังทำให้กองกำลังใต้บัญชาการของสกุลจ้าวแตกฉานซ่านเซ็น พอชาวหู
ได้รู้เรื่องนี้ เพียงไม่กี่ปีก็รวบรวมกำลังพลจนแข็งแกร่งขึ้นมาได้อีกครั้ง

ต่อให้แม่ทัพที่ฮองเต้หลงอันต์ส่งไปรักษาเมืองหลังจะมีฝีมือมาก
เพียงใด ไหนเลยจะเก่งกาจกว่าคนสกุลจ้าวที่ได้ต่อสู้ประจันหน้ากับชาวหู
มานานหลายสิบปี

ไม่แปลกที่กองทัพต้าจิ้นในแถบนั้นจะเริ่มถอนกำลังถอยร่นมา
เรื่อยๆ เพียงไม่กี่เดือนถัดมาก็รักษาเมืองหลังไว้ไม่ได้ เมืองอื่นเองก็ถูก
ยึดครองไปตามลำดับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ฉับพลันทั้งในและนอกราชสำนักต่างพากันตื่นตระหนก ด้วยพระพิโรธ
ฮองเต้หลงอันต์จึงมีรับสั่งให้ส่งกองหนุนไปยังเมืองหลัง ทว่าต่อให้ส่ง
แม่ทัพใหญ่ไป แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่อาจพิชิตชาวหูได้

สุดท้ายขุนนางใหญ่เสนอว่าให้ส่งบิดาของจ้าวหลังกลับไปอีกครั้ง
ดีหรือไม่

ตอนแรกฮ่องเต้หลงอันตั้ยังไม่เห็นฟ้อง พระองค์เคยถอดยศเขา
อย่างไรเหตุผล ทั้งยังมีรับสั่งให้ส่งมอบกำลังทหารคืน บัดนี้จะให้เขาไปเป็น
คนตามแก้ปัญหาที่ตนเองเป็นผู้ก่อ ช่างเป็นเรื่องที่เสียเกียรติอะไรเช่นนั้น

ทว่าถัดมาเพียงสิบกว่าวันเกือบครึ่งเดือน สารด่วนแปรด้อยหลี่*
ก็ส่งมาถึงเมืองหลวง แจ้งว่าได้เสียเมืองแห่งนั้นแห่งนี้ไปอีก แม่ทัพท่านนั้น
ท่านนี้ต้องพลีชีพเพื่อบ้านเมือง ฮ่องเต้หลงอันตั้จึงไม่อาจมัวคำนึงถึง
เกียรติยศส่วนตน จำต้องมีราชโองการลงไป หวังให้บิดาของจ้าวหลิง
ออกนำทัพอีกครั้งเพื่อสยบชาวหนูที่ชั่วช้าเหิมเกริมเหล่านี้

ทว่าขันทีผู้รับคำสั่งไปถ่ายทอดราชโองการกลับทูลรายงานว่า
เมื่อฤดูหิมันต์ปีกลาย อาการบาดเจ็บเรื้อรังของบิดาจ้าวหลิงกำเริบขึ้น
จนถึงแก่ชีวิตไปแล้ว

ถึงเวลานี้เหล่าขุนนางในท้องพระโรงได้แต่ตกตะลึงพริ้งเพริดจน
นิ่งงันกันไปหมด ไม่คาดคิดเลยว่าอีกฝ่ายจะสิ้นชีพไปแล้ว

ฮ่องเต้หลงอันตั้ทรงถาม 'แล้วคนอื่นๆ ในสกุลจ้าวเล่า'

ขันทีจึงทูลตอบ 'คนอื่นๆ ในสกุลจ้าวต่างพากันเสียชีวิตไปมากมาย
ระหว่างรัชการณที่เมืองหลง บัดนี้เหลือเพียงนายหญิงผู้เฒ่าอายุ
แปดสิบหนึ่งคนกับหลานชายที่ยังไม่ถึงวัยเข้าพิธีสมหมวก**'

หลานชายที่ยังไม่ถึงวัยเข้าพิธีสมหมวกผู้นั้นก็คือจ้าวหลิงนั่นเอง

แคว้นต้าจิ้นรัชศกหลงซิงปีที่สิบ จ้าวหลิงผู้มีอายุได้สิบแปดปีได้รับ

ตราประจำตำแหน่งแม่ทัพแดนพายัพ นำทหารเดินทัพเข้าต่อกรกับชาวหนู

* โดยทั่วไปในสมัยโบราณจะสร้างจุดพักเปลี่ยนม้าทุกๆ 20 หลี่ หรือประมาณ 10 กิโลเมตร หากเป็นสารด่วน
จะส่งด้วยความเร็ว 300 หลี่ต่อวัน หากเร่งด่วนกว่านั้นจะให้การเปลี่ยนม้าเร็วทุกจุดเปลี่ยนม้าเพื่อเพิ่มระยะทาง
โดยความเร็วสูงสุดอยู่ที่ 800 หลี่ต่อวัน

** ตามประเพณีจีนในสมัยโบราณ ชายหนุ่มจะเข้าพิธีสมหมวกเมื่อมีอายุได้ 20 ปี

6

กล่าวถึงจ้าวหลังแม่ทัพแดนพายัพผู้นี้ ทั้งในและนอกราชสำนัก ต่างวิจารณ์เขาทั้งในแง่ดีและแง่ร้ายปะปนกันไป

ฝ่ายหนึ่งชื่นชมว่าเขาเป็นอัจฉริยะในการทำศึก เก่งกาจเสียยิ่งกว่า รุ่บฏของเขา ในขณะที่อีกฝ่ายหมิ่นแคลน บอกว่าเขาเป็นคนโหดร้ายทารุณ ซ้ำยังมักใหญ่ใฝ่สูง

ว่ากันว่าเมื่อคราวรัชศกหลงซิงปีที่สิบ ทั้งในและนอกราชสำนัก ต่างลือกันว่ามิชุนนางกลุ่มหนึ่งพากันยื่นฎีกาขอให้แต่งตั้งจ้าวหลังเป็น แม่ทัพแดนพายัพจนฮ่องเต้หลงอันตี้ไม่อาจทัดทาน จำต้องเชิญจ้าวหลัง ให้ออกมาหน้าทัพอย่างไม่ค่อยเต็มใจ เพราะไม่ต้องการปล่อยให้คนสกุลจ้าว มีอำนาจยึดกุมกองทัพอีกครั้ง พระองค์จึงส่งมอบกำลังพลหลายหมื่น ให้แก่จ้าวหลังอย่างสงัดเดช ทำให้ทัพต้าจิ้นในขณะนั้นมีแต่ทหารที่มีสภาพ ไม่พร้อมรบ

ทหารหลายหมื่นที่มีสภาพย่าแยะเหล่านี้นับว่าไม่คนามือชาวหู ยังจะหวังกอบกู้ดินแดนที่เสียไปให้กลับคืนมาได้หรือ

ได้ยินว่าตอนนั้นมีขุนนางใหญ่กลุ่มหนึ่งลอบปรึกษาหารือเรื่องการย้ายเมืองหลวงกันไว้แล้ว

ทว่าไม่กี่วันให้หลังสารด่วนแปดร้อยหลักก็มาถึง แจ้งว่าจ้าวหลิงแม่ทัพแดนพายัพสามารถกอบกู้เมืองไปคืนมาได้แล้ว

ขุนนางในท้องพระโรงพากันตะลึงงัน แม้แต่ฮ่องเต้หลงอันตั้ยังลี้มรักษาอาการสุขุมคัมภีรภาพในฐานะฮ่องเต้ไปสิ้น พระองค์ถึงกับเดินโซเซลงมาจากบัลลังก์ คิวาชายแซนเสื่อเสนาบดีกรมทหารมาถามว่าที่รายงานเมื่อครูไ้เรื่องละเมอเพื่อพกหรือไม่

กระทั้งทรงหยิบบัญชีขึ้นมาอ่านทวนซ้ำอย่างจริงจังอยู่หลายรอบ ฮ่องเต้หลงอันตั้จึงค่อยยอมเชื่อว่าเป็นความจริง

ได้ยินว่าตอนนั้นเหล่าขุนนางในท้องพระโรงพากันตื่นตื่น ถึงกับทรุดลงหมอบกับพื้น ร้องไห้โฮกลางเปล่งเสียงร้องอื้ออึงว่า 'สวรรค์อวยชัยให้ดำจิ้นของเราแล้ว'

หลังจากนั้นจ้าวหลิงก็นำทัพทหารดำจิ้นคว้าชัยชนะได้อย่างต่อเนื่อง รวากับลำไผ่ปริแยก ไม่ซำกั้ขับชาวหูออกไปจากเมืองหลงได้

ชาวหูยอมไม่ยินยอมปล่อยให้เนื้อขึ้นงามหลุดมือ จึงรวบรวมกำลังพลอยู่ด้านนอกเมืองหลงเหมือนแรกเริ่ม คอยบุกเข้ามาไม่หยุดหย่อน แต่สุดท้ายก็ถูกจ้าวหลิงตีจนแตกพ่าย ต้องถอยร่นกลับไป

ที่นั่นแปลกก็คือเมื่อหลงอันตั้มีรับสั่งให้กรมทหารส่งหนังสือเร่งให้จ้าวหลิงออกไปนอกเมืองหลง หวังให้เขาตามไล่ล่าสังหารชาวหูชาติสุนัข

เหล่านั้น แต่จ้าวหลังมักมีหนังสือตอบกลับมาทำนองว่าชาวหุมีเลห์เหลียม
ร้ายกาจนัก ไม่อาจหาทางกำจัดให้สิ้นซากได้

สุดท้ายฮ่องเต้หลงอันต์ทำอะไรไม่ได้ จำต้องปล่อยให้จ้าวหลังใช้
ตราประจำตัวแม่ทัพแดนพายัพคอยเฝ้าพิทักษ์เมืองหลงไว้เฉกเช่นที่ปู่และ
บิดาของเขาเคยทำมาตลอด

ไม่เพียงเท่านี้ เพื่อแสดงถึงพระมหากษัตริย์คุณของโอรสสวรรค์
พระองค์ยังส่งขุนนางใหญ่ท่านหนึ่งไปยังเมืองหลงในฐานะตัวแทนพระองค์
ประการแรกเพื่อปลอบขวัญกองทัพอัป ประการที่สองเพื่อนำสิ่งของพระราชทาน
ไปมอบแก่จ้าวหลังแทนพระองค์

ว่าขุนนางผู้แทนพระองค์ท่านนี้กลับเคราะห์ร้าย ถูกชาวหุสกัดไว้
กลางทางก่อนได้เข้าเมืองหลง

ชาวหุมีเพียงยี่สิบของพระราชทานที่หลงอันต์หมายจะมอบแก่จ้าวหลัง
วันถัดมายังกุมตัวขุนนางผู้แทนพระองค์มาที่นอกกำแพงเมืองหลง ร้องบอก
แก่จ้าวหลังที่อยู่บนเชิงเนินให้เขาออกมาประกาศว่าจะยอมจำนน ไม่เช่นนั้น
จะจับชีวิตขุนนางผู้แทนพระองค์เสียในดาบเดียว

ชาวหุรู้ว่ชาวฮั่นให้ความสำคัญต่อธรรมเนียมเป็นอย่างมาก ในเมื่อ
ขุนนางตัวแทนพระองค์ผู้นี้ถือว่าเป็นตัวแทนของหลงอันต์ จ้าวหลังยอม
ไม่กล้าปล่อยให้เกิดอะไรขึ้นกับเขา ไม่เช่นนั้นหากเรื่องนี้แพร่ออกไป
จ้าวหลังจะต้องมีความผิดฐานทำให้ฮ่องเต้เสื่อมเสียพระเกียรติ

ขุนนางผู้นั้นเป็นขุนนางฝ่ายบุ๋น ที่ผ่านมามีแต่ใช้วาจาอย่างเฉียบคม
ไหนเลยจะเคยถูกคนเอาดาบมาพาดคอเช่นนี้ เมื่อได้ยินดังนั้นก็ถึงกับ
ปัสสวาระวาดจนประอะกางเกงเลยทีเดียว

ทว่าจ้วหลังซึ่งยืนอยู่บนเชิงเทียนไม่เพียงนิ่งสุขุมไร้ซึ่งท่าทีหวั่นไหวใดๆ ยังเอามือนำวสายธนูเล็งตรงไปอย่างไม่ลังเลแม้แต่น้อย

ทั้งในและนอกราชอาณาจักรต่างเล่าลือถึงฝีมือยิงธนูของจ้วหลังว่ายอดเยี่ยมเหนือธรรมดา เรื่องยังให้เข้าไปในระยะร้อยก้าวถือว่าง่ายดายเหมือนเป็นเรื่องสามัญ หากจะว่ากันถึงตอนที่เขานำทัพพบขี้ขาวหูในอดีตรหว่างสองทัพกำลังตั้งยันกันอยู่ เขาสามารถยิงธนูปักหัวแม่ทัพของอีกฝ่ายได้ภายในดอกเดียว ชั่วยังยิงอีกดอกออกไปถูกธงของแม่ทัพจนขาดร่วงลงมา ทัพขาวหูถึงกับระส่ำระสาย จะบอกว่าศึกครานั้นได้รับชัยชนะโดยดาบไม่ทันประจักษ์ก็ว่าได้

ทว่าคราวนี้ลูกธนูของจ้วหลังกลับเฉไปบ้าง จึงพลาดไปถูกหมวกบนศีรษะของขุนนางผู้แทนพระองค์

ขุนนางท่านนั้นถึงกับแข็งขาอ่อนยวบ ล้มลงไปนอนพังพากับพื้น
ขาวหูเองก็ตะลึงงันไปเช่นกัน

นี่มันสถานการณ์เยี่ยงใดกัน พวกเขาเก่งแต่หาเรื่องทำร้ายพวกเดียวกันเช่นนี้หรือ หรือจ้วหลังตั้งใจไว้แต่แรกแล้วว่า จะยิงขุนนางผู้แทนพระองค์ให้ตาย ดีกว่าปล่อยให้ขวัญกำลังใจของทหารต้าจิ้นสั่นคลอน

แต่ไม่ว่าจ้วหลังคิดจะทำอะไร สุดท้ายแล้วเขาก็ยังช่วยขุนนางผู้แทนพระองค์ให้รอดพ้นเงื้อมมือของขาวหูมาได้

ทว่าขุนนางผู้นั้นไม่สำนึกในบุญคุณแม้แต่น้อย หลังกลับถึงเมืองหลวงก็เร่งส่งฎีกาขึ้นไปติดกันถึงสามครั้ง ขอให้ปลดจ้วหลังออกจากตำแหน่ง

ฎีกาฉบับแรกทูลว่าจ้าวหลังเป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เห็นหลงอันต์อยู่ใน
สายตา แน่ละ เขาไปยังเมืองหลงในฐานะผู้แทนพระองค์ของฮ่องเต้
หลงอันต์ จ้าวหลังกลับไม่สนใจว่าเขาจะเป็นหรือตาย นี่จะต่างอะไรกับ
การไม่สนใจความเป็นความตายของหลงอันต์ ทำเช่นนี้ใช้ได้หรือ

ฎีกาฉบับที่สองทูลว่าจ้าวหลังมีความสามารถมากพอจะออกจาก
เมืองหลงไปไล่ล่าสังหารชาวหูได้ แต่กลับทำเหมือนไม่แยแสต่อราชโองการ
ของฝ่าบาท ปล่อยให้ชาวหูยังคงลอยนวลอยู่ที่แท้มีเจตนาเช่นไรกันแน่

ฎีกาฉบับที่สามเป็นการอ้อนวอนของเขาเอง

คิดแล้วหลังจากจ้าวหลังกอบกู้ดินแดนที่ถูกชาวหูแย่งชิงไปกลับคืน
มาได้ ตั้งแต่นั้นเขาก็มีอำนาจเรื่อยมา คนต่ำต้อยผู้นี้ที่จริงแล้วเป็น
อัจฉริยบุคคล วันใดหมดสิ้นความภักดีเยี่ยงขุนนางแล้วยกพลมาโจมตี
เมืองหลวง สถานการณ์คงลูกกลมนำหวาดหวั่นดุจล้าไฟปริแยก ใครเล่า
จะต้านทานไหว ทั้งยังได้กล่าวเป็นนัยๆ ถึงเรื่องที่หลงอันต์ทอดยศบิดา
ของจ้าวหลัง เป็นไปได้ว่าบิดาของจ้าวหลังอาจเสียชีวิตไปด้วยความโกรธแค้น
ที่มีต่อฮ่องเต้หลงอันต์ จ้าวหลังจะใจกว้างจนถึงกับไม่รู้รู้สึกเจ็บแค้น
เพราะเรื่องนี้เชียวหรือ ขุนนางผู้นั้นยังเตือนให้ฝ่าบาทรีบตัดสินใจเสียแต่
เนิ่นๆ ฉวยโอกาสนี้ทำลายจ้าวหลังซึ่งยังเป็นเพียงต้นกล้าอ่อน ปองกันมิให้
วันหน้าเขาเติบโตกลายเป็นต้นไม้สูงใหญ่เสียดฟ้า คุกคามพระราชอำนาจ
ของหลงอันต์

หลงอันต์ได้รับฎีกาติดๆ กันสามฉบับ นั่งคิดค้อย่างยากลำบาก
อยู่บนราชบัลลังก์เกือบครึ่งชั่วยาม*

* ชั่วยาม คือหน่วยเวลาโบราณของจีน หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง ครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับหนึ่งชั่วโมง

ใจจริงพระองค์ก็ประสงค์จะถอดจ้าวหลังออกจากตำแหน่งแม่ทัพกะซวกเขาเสียให้ตายในดาบเดียว จะได้ไปพบหน้าปู่และบิดาในปรโลก ให้พ้นหุพันตา ทว่าพระองค์ในตอนนี้อยู่ไม่สามารถทำอะไรจ้าวหลังได้ พุดอีกอย่างคือมีหรือที่พระองค์จะเล่นงานจ้าวหลังได้

ตัวเขาอยู่ไกลถึงเมืองหลัง แล้ของพระองค์พาไปไม่ถึงยังพอว่าชายผู้นี้ยังเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก หม่าชาวหูไปส่วนหนึ่ง กลับเหลือให้รอดชีวิตไว้อีกส่วนหนึ่ง

จ้าวหลังมุ่งหมายสิ่งใดก็เห็นได้ชัดแจ้งอยู่แล้ว ถ้ายังมีชาวหูเหลือรอดเมืองหลังก็จะต้องมีเขาคอยพิทักษ์รักษา หลงอันดีไม่อาจทำอะไรเขาได้เลย

หลงอันดีจึงต้องกล้ำกลืนฝืนทนไว้แม้มีเต็มใจ วันถัดมาในการออกอาราธนาเข้ามา พระองค์นำฎีกาทั้งสามฉบับนั้นไปใส่หน้าขุนนางผู้นั้น ตรัสบริภาษว่าเขาเป็นคนใจคอคับแคบ ใช้ความคิดของคนพาลประเมินความคิดของวิญญูชน จากนั้นยังแสดงพระมหากรุณาธิคุณแห่งโอรสสวรรค์ด้วยการส่งขุนนางผู้นั้นไปมอบของขวัญพระราชทานยังเมืองหลังอีกครา

ทว่าหลังจากนั้นหากมีหนังสือหรือฎีกาใดส่งมาจากทางเมืองหลัง หลงอันดีย่อมรู้สึกไม่พอพระทัยทุกครั้งไป

แม้จ้าวหลังคอยเฝ้าพิทักษ์เมืองไว้ ไม่จำเป็นต้องหวาดกลัวชาวหูเหล่านั้นอีก แต่พระองค์กลับต้องหวั่นเกรงจ้าวหลังแทน

หนังสือหรือฎีกาทุกฉบับที่ส่งมาจากเมืองหลังมักจะเป็นข่าวของชัยชนะครั้งใหญ่ นั้นหมายความว่าพระองค์จะต้องนำเงินในท้องพระคลัง

ออกมาเป็นการพิเศษ เพื่อส่งมอบเป็นรางวัลให้แก่เหล่าทหารที่อุทิศสําห
ต่อต้านข้าศึกในแดนไกลอย่างลำบากยากเข็ญ

ใจจริงแล้วฮ่องเต้หลงอันตี้ทรงหวงแหนเงินทองที่ส่งประกาย
วาววับเหล่านี้เหลือเกิน

ดังนั้นแม้สีหน้าของพระองค์ในตอนนี้จะประดับด้วยรอยยิ้มให้แก่
เหล่าพระญาติตาไร้แววในอุทยาน แต่ในใจกลับกำลังกัดตํ่าถึงโคตรเหง้า
หลังกันดําจนพอสแล้ว เหล่านางกำนัลและขันทีก็เริ่มยกอาหารมา
แจกจ่าย

มือนั้ทั้งเจ้าและขุนนางย่อมกินกันอย่างสนุกสนานยิ่ง

ในหมู่บุรุษย่อมเสวนากันเรื่องบ้านเมือง จากนั้นกล่าวคำสรรเสริญ
เียนยอพระอัจฉริยภาพและพระบารมีอันล้นเหลือของหลงอันตี้อีกหลาย
ประโยค ผิดกับภรรยาและบุตรของขุนนางเหล่านี้ที่ต่างพากันยุ่งุ่นวาย
ด้วยเรื่องอื่น

คนที่มีบุตรชายย่อมใส่ใจมองหาดรีที่ถึงวัยเหมาะสมจะมีคู่ครอง
ส่วนคนที่มีบุตรสาวก็คอยมองหานุชจากตระกูลอื่น

แต่ในบรรดาคุณหนูและคุณชาย เนี่ยซิงหลวนเป็นผู้ที่ถูกจับจ้อง
มากที่สุด

เนี่ยหยวนหว่าพี่สาวของนางได้แต่งงานกับองค์รัชทายาท หาก
ได้แต่งงานกับเนี่ยซิงหลวน จะต่างอะไรกับการได้เป็นน้องเขยของว่าที่
ฮ่องเต้

จ้าวก๊วยเฟย* เอยขึ้นเป็นคนแรก

* ก๊วยเฟย คือตำแหน่งพระอัครชายา มีศักดิ์รองจากหวังโฮ่วหรือองเฮา (พระอัครมเหสี) แต่สูงกว่าเฟย (ราชชายา)

"ขึ้นหยางโหวช่างโชคดีเสียจริง บุตรีคนโตเกิดมามีรูปโฉมงดงาม มีน้ำเลื่องครีษทหายาทของเรากำลังขึ้นชอบนางยิ่งกว่าอะไรดี ส่วนบุตรคนเล็กก็งามหมดจด นิสัยอ่อนโยน ใครได้เห็นก็ล้วนเกิดความรักใคร่เอ็นดู" ขณะเดียวกันก็ถามขึ้นอีก "บุตรคนเล็กของท่านอายุเท่าใดแล้ว"

ขึ้นหยางโหวรีบลุกขึ้นตอบ "เพิ่งปักปัน* เมื่อเดือนก่อนพะยะค่ะ"

จ้าวก๊วยเฟยจึงยิ้มพลางกล่าวว่า "ถึงวัยปักปันก็แต่งงานได้แล้วสินะ ไม่รู้เลยว่าคุณชายตระกูลใดจะโชคดีได้แต่งงานกับนาง"

เนี่ยซิงหลวนเห็นจากทางหน้าต่างว่าเนี่ยหยวนหวนมองมาที่ใบหน้าของนาง สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม จากนั้นเบือนหน้ากลับไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"ใช่แล้ว น้องสาวข้าตั้งแต่เล็กก็นิสัยดี ใครได้แต่งงานด้วยย่อมโชคดีจริงๆ"

หยุดพูดเสียเถอะ เห็นอยู่ชัดๆ ว่าในใจเกลียดชังอย่างกับอะไรดี ไฉนต้องมาทำที่เป็นพี่สาวที่รักใคร่ไยดีน้องสาวต่อหน้าผู้อื่นด้วย

เนี่ยซิงหลวนครั้นจะสนใจเหล่าฮุนยินตระกูลต่างๆ ที่อีกสักพักคงพากันล้อมวงเข้ามาพูดคุยด้วย จึงผละจากกลุ่มคนแล้วเดินจากมา

ทว่าในเมื่อกลายเป็นจุดสนใจแล้ว ต่อให้เลี่ยงไปอยู่ในที่ลับตาอย่างไร ก็ไร้ประโยชน์

เนี่ยซิงหลวนกำลังเอาเท้าเชี้ยก้อนดินที่พื้นอย่างเบื่อหน่ายก็ได้ยินเสียงเรียก

"คุณหนูเนี่ย?"

* วัยปักปันของหญิงสาวตามประเพณีของจีนยุคโบราณคือเมื่อมีอายุได้ 15 ปี

เมื่อนางเหลือบขึ้นมอง ก็เห็นลูกหลานตระกูลผู้ดีผู้หนึ่งกำลังยืนอยู่
ตรงหน้า

ชุดผ้าไหมยาวดูหรูหรา ศีรษะครอบเกี้ยวทองคำ ตรึงไว้แน่นด้วย
ปิ่นอันใหญ่สี่เหลี่ยม

ท่าเหมือนกลัวคนไม่รู้ว่ามี แทบจะมีแต่ทองคำวาววับไปทั่ว
แล้วกระมัง

"เรียกข้าด้วยเหตุใด" น้ำเสียงเนี่ยซิงหลวนไม่ค่อยดีนัก

รอยยิ้มบนใบหน้าคนผู้นั้นถึงกับชะงักค้างไป คล้ายไม่คาดว่า
เนี่ยซิงหลวนจะใช้น้ำเสียงกระโชกกระชั้นกับเขาเช่นนี้ แต่ไม่นานก็
กลับมามีสีหน้าเป็นปกติอีกครั้ง ทั้งยังเป็นฝ่ายคำนับก่อนอย่างมีมารยาท
เอ่ยวาจาด้วยความนอบน้อมยิ่ง "ตัวข้าชื่อจ้าวเจ้อเจิง เหยาหยางโหว
คือบิดาของข้า"

พูดถึงตรงนี้ก็เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงรีบเสริมว่า "จ้าวก๊วยเฟย
คือท่านป้าของข้า"

อ้อ ที่แท้ก็เป็นหลานชายของจ้าวก๊วยเฟยนี่เอง

เนี่ยซิงหลวนไม่แฉะ ยังคงถามกลับด้วยน้ำเสียงไม่ดีนัก "เรียกข้า
ด้วยเหตุใด"

รอยยิ้มบนใบหน้าจ้าวเจ้อเจิงชะงักค้างไปอีกครั้ง

คนทั่วไปหากได้ยินว่าเขาคือหลานชายของจ้าวก๊วยเฟยก็ล้วนพากัน
แย้มยิ้มต้อนรับ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้พบคนที่ไม่เห็นแก่หน้าท่านป้า

ทว่าเขาก็นึกขึ้นได้ว่าเนี่ยซิงหลวนเป็นน้องสาวของเนี่ยหยวนหวา
ย่อมมีฝีมือที่จะไม่เห็นแก่หน้าท่านป้าของเขา

หวนนึกถึงที่จ้าวก๊วยเพยกำชับมาก่อนหน้า ไม่ว่าอย่างไรจะต้อง
ทำให้เนี่ยซิงหลวนประทับใจให้ได้ ถึงตอนนั้นนางจะทูลต่อฮองเต๋ ขอให้
พระราชทานสมรสระหว่างเข้ากับเนี่ยซิงหลวน ตระกูลจ้าวของพวกเขา
ก็จะได้เกี่ยวดองเป็นพระญาติกับฮองเต๋พระองค์ต่อไป

คิดถึงตรงนี้รอยยิ้มของจ้าวเจ๋อเจิงก็ยิ่งหวานหยดย้อยจนฝั่งแทบจะ
จมความหวานตาย

"คุณหนูเนี่ย ข้าอยากจะทำความรู้จักกับเจ้าสัวน้อยเท่านั้น"

7

เนี่ยชิงหลวนไม่คิดว่าความงามของตนจะถึงขั้นรบกวนให้คน และเทพสับสนว่าวุ่น จนถึงขั้นที่ชายใดได้พบเห็นต้องอยากเข้ามา ทำความรู้จักนางรำไป

ที่จ้าวเจ๋อเจิงทำเช่นนี้ คงเพราะเห็นแก่ฐานะน้องสาวของว่าที่ฮ่องเฮา ก็เท่านั้น

เนี่ยชิงหลวนครั้นจะรับมือจ้าวเจ๋อเจิง จึงพูดอย่างส่งเดชว่า "อ้อ หลานชายของจ้าวก๊วยเพย ข้าจะจำไว้"

ว่าแล้วก็หันหลังเดินจากไป

นางคิดว่าคงจบเรื่องได้แล้ว ไม่คิดเลยว่าหลังจากนั้นจ้าวเจ๋อเจิง จะตามติดเหมือนวิญญูณตามตัว

หลังงานเลี้ยงพระราชทานเทศกาลตวันอุ้บลง เนี่ยชิงหลวนก็ ตามขึ้นหยางโหวกับมารดากลับบ้าน แต่ละวันควรทำอะไรก็ยังคงทำ

เงกเช่นเดิม

ยุคสมัยตัวเงินก็มีดีอยู่อย่างหนึ่ง หญิงสาวสามารถทำอะไรได้เหมือนชาย เดินไปตามท้องถนนได้อย่างอิสระเงกเช่นยุคปัจจุบัน

เดิมที่เนียซิงหลวนก็เป็นคนอยู่ไม่ติดบ้าน หากไม่มีอะไรทำก็มักจะออกไปเดินเล่นตามท้องถนนกับผีผา

ทว่าตั้งแต่งานเลี้ยงเทศกาลตวันอุครวานั้น ยามใดที่นางออกไปข้างนอก ก็มักจะ 'บังเอิญ' ได้พบจ้าวเจ้าเจิงทุกครั้งไป

ถ้าพบเพียงครั้งหรือสองครั้งก็ยังไม่พอจะเข้าใจได้ว่าเป็นเหตุบังเอิญ แต่นี่ถึงกับเป็นสามหรือสี่ครั้ง พี่ชาย เจ้าอย่าทำให้บังเอิญเจอกันอย่างโจ่งแจ้งถึงขั้นนี้ได้หรือไม่

เนียซิงหลวนรู้สึกที่จ้าวเจ้าเจิงผู้นี้จะต้องส่งใครสักคนมาฝืนตัวอยู่ใกล้ๆ บ้านนางเป็นแน่ เมื่อใดที่นางออกมา จ้าวเจ้าเจิงจึงได้ตามติดนางเหนียวหนึบราวกับแผ่นปิดแก้ปวดเช่นนี้

เนียซิงหลวนโกรธจนไม่รู้จะทำอย่างไร สุดท้ายจึงไม่ออกจากบ้านเสียเลย เอาแต่คุ้ยคู้อยู่ในบ้านให้สิ้นเรื่อง

ทว่าแต่ไหนแต่ไรมาเรื่องร้ายก็มักไม่เกิดเพียงเรื่องเดียว วันนี้เนียซิงหลวนกำลังนั่งอยู่ในบ้านดีๆ เคราะห์หามยามร้ายก็ตกลงมาจากฟ้า เป็นเรื่องร้ายที่เกี่ยวข้องไปชั่วชีวิตของนางเสียด้วย

ผีผาวิ่งมาหา บอกว่าคุณหนูใหญ่กลับมาบ้านแล้ว

เนียซิงหลวนกำลังคิดว่าเหตุใดคนพวกนี้ไม่ยอมปล่อยให้นางได้อยู่อย่างสงบสักที

เนียฮยวนหวาตั้งใจมาสร้างความลำบากให้นางดังคาด

ยังใช้น้ำเสียงราวกับเข้าอกเข้าใจผู้อื่นเป็นอย่างดี บอกว่า "พี่สาว
เกรงว่าน้องจะทำให้ชีวิตสบายอกสบายใจเกินไป พอได้ทราบข่าวสองเรื่องนี้
จึงรีบมาบอก สำหรับพี่สาว น้องสาวอยู่สุขสบายเพียงชั่วคราว* พี่สาวก็ยัง
รู้สึกผิด"

ยามนี้ล่วงเข้าสู่กลางฤดูคิมหันต์แล้ว จักจั่นกรีดปีกเสียงดังระม
อยู่นอกห้อง ตะวันร้อนแรงอยู่สูงกลางฟ้าเหนือศีรษะ

เนี่ยซิงหลวนที่กำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ ได้ยินก็มีได้รักษาภริยาอันใด
เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ สองแขนกางออกวางพักบนเท้าแขนโค้งดูเสื้อยวนทร
จากนั้นจึงพูดขึ้นอย่างเกียจคร้าน "ลำบากพี่สาวแล้วจริง ๆ วันที่อากาศร้อน
เยี่ยงนี้ เพื่อมาแจ้งข่าวสองเรื่องให้น้องรู้ อุตส่าห์เล่นมาบอกถึงที่เป็น
การเฉพาะไม่กลัวว่าตนเองต้องเหน็ดเหนื่อยเสียเหงื่อไปหลายซัง** ว่ามาเถอะ
เป็นข่าวอันใดกัน น้องคอยฟังอยู่"

เนี่ยหยวนหวาลากเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งด้วยตนเอง ไม่แสดงออกว่า
ขัดเคืองใจเมื่อเนี่ยซิงหลวนทำที่เย้ยหยัน นางเพียงยิ้มแล้วเอ่ยว่า "น้องสาว
พูดเล่นเก่งจริงๆ เกรงว่าอีกสักพักพอน้องได้รู้ข่าวสองเรื่องนี้แล้ว คงไม่มีแก่ใจ
จะพูดเล่นเช่นนี้อีก"

เนี่ยซิงหลวนเอามือแตะใบหู ท่าทางเหลืออดอยู่บ้าง สีนัยที่ว่านั้น
แสดงออกอย่างเปิดเผยเห็นได้ชัดเจน

ราวกับจะบอกว่ามีอะไรที่ريبๆ พุดมา จะผายลมก็ريبปล่อยเสีย
ปล่อยเสร็จแล้วก็ريبไล่หัวไป

เนี่ยหยวนหวาลับมือรีบร้อน ค่อยๆ จิบน้ำชาที่สาวใช้ของตนเอง

* เคอ คือหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

** ซัง (ซังจิ้น) หรือจิ้น เป็นหน่วยชั่งของจีน มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังนิยมใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ยกมาให้อย่างเชื่องช้า ก่อนวางถ้วยชาลง ยิ้มพลางพูดว่า "ข้าวแรก
จำวกุ้ยเพยไปขอให้ฝ่าบาทพระราชทานสมรสให้องค์หญิงซุหว่า บุตรี
ของพระนางกับฉินกั๋วกงชื่อจื่อ ได้ข่าวว่าฝ่าบาททรงรับปากแล้ว"

เนี่ยซิงหลวนกำเท้าแขนแน่น แต่แล้วก็รีบปล่อยทันที

ทว่าเนี่ยหยวนหวาก็ยังแอบสังเกตเห็นรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ นี่
ได้ทางหางตาอยู่ดี

รอยยิ้มบนใบหน้าของนางจึงยิ่งหยักลึกขึ้นในทันที

"ส่วนข่าวที่สองนั้น จำวกุ้ยเพยได้ทูลขอต่อฝ่าบาท แต่เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยนี่สิ"

เนี่ยซิงหลวนเอื้อมระอาเหลือทนที่นางชอบทำเป็นเล่นตัว ไม่ยอมบอก
เรื่องที่รู้ออกมาเสียที

ดังนั้นจึงพูดขึ้นอย่างเย็นชา "เล่นตัวเสร็จหรือยัง เล่นเสร็จแล้วก็รีบๆ
ไสหัวไป ข้าจะไปนอนกลางวัน"

"กลัวแต่น้องสาวได้ยินแล้ว อย่าว่าแต่นอนกลางวันเลย แม้แต่
คืนนี้ก็คงจะนอนไม่หลับ" เนี่ยหยวนหว่าเอ่ยพลางหัวเราะ "จำวกุ้ยเพย
ทูลขอต่อฮ่องเต้ จะให้น้องสาวแต่งงานกับจำวเจ้อเจิงหลานชายของเขา"

หัวใจเนี่ยซิงหลวนถึงกับกระตุก แม้แต่สีหน้าเอื้อมระอาก็ยัง
ชะงักค้างไปด้วย

เนี่ยหยวนหว่าเห็นดังนั้นก็หัวเราะร่าออกมาทันที

เนี่ยซิงหลวนเห็นนางได้ใจจนลืมหึ่กิริยา ก็แทบอยากจะหยิบ
น้ำแข็งจากโถเคลือบสีขาวข้างๆ มายัดใส่ปากนางเสียให้รู้แล้วรู้รอด

ในช่วงกลางฤดูคิมหันต์ บ้านผู้ดีมีเงินมักนำโถเคลือบมาบรรจุ

น้ำแข็งแล้ววางไว้ในห้องเพื่อช่วยคลายร้อน

"พูดจบแล้ว? เช่นนั้นก็ใส่หัวไปเสีย"

เนี่ยซิงหลวนออกคำสั่งให้ส่งแขกอย่างไม่ลังเลแม้แต่บ่อย

สิ่งที่เนี่ยหยวนหวนอยากจะพูดก็ได้พูดสมใจ ยิ่งรู้ว่าบรรลุดประสงค์
ในการมาโจมตีเนี่ยซิงหลวนด้วยแล้วจึงไม่รั้งรออยู่ต่อ นางรีบลุกขึ้นยืน

"พี่สาวไปแล้ว น้องสาวไปนอนกลางวันเถอะ"

ว่าแล้วก็ฉีกยิ้มให้ก่อนจะเดินจากไป

หลังนางออกไปแล้ว ฝิผามองดูเนี่ยซิงหลวนด้วยความเป็นห่วง
พูดขึ้นว่า

"คุณหนู หลานชายผู้นั้นของจ้าวก๊วยเพยเรียกได้ว่าเป็นลูกหลาน
ผู้มีอันจะกินจริงๆ ได้ยินว่ามีอนุภรรยาอยู่ในบ้านเป็นโขง ข้ายังมีลูกชายแล้ว
ถึงสองคน จ้าวก๊วยเพยก็ร้ายนัก เหตุโดยยุติๆ จึงเกิดความคิดอยากจะ
จับคู่คุณหนูกับหลานชายตนเอง ไม่คิดบ้างว่าจ้าวเจ้อเจิงมีอะไรที่คู่ควร
กับคุณหนู"

เนี่ยซิงหลวนรู้ว่าเรื่องนี้จะต้องมีเนี่ยหยวนหวนคอยช่วยผลักดัน
เป็นแน่ ไม่เช่นนั้นจ้าวก๊วยเพยคงไม่อาจกราบทูลขอพระราชทานสมรส
ต่อฮ่องเต้หลงอันต์ได้รวดเร็วถึงเพียงนี้

เนี่ยหยวนหวนคงอยากให้นางได้ล้มรสการได้เป็นมารดาทันทีที่
แต่งงานบ้างกระมัง

เนี่ยซิงหลวนผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้

ฝิผาถามไถ่คุณหนูด้วยความเป็นห่วง "คุณหนูจะทำอะไรหรือเจ้าคะ"

นางยังกลัวว่าเนี่ยซิงหลวนจะปรีเข้าไปตบตีเนี่ยหยวนหวนด้วย

อารมณ์ฉุนขาด

แต่เนี่ยชิงหลวนกลับเดินไปทางเก้าอี้ยาว ก่อนเอนตัวลงนอน

"หลับกลางวัน"

ผีผาหมดคำพูด

คุณหนูใจใหญ่อะไรปานนี้

ผ่านไปสามวัน หลงอันตี่ก็ส่งขันที่มาประกาศราชโองการ

ขึ้นหยางโหวตั้งโต๊ะเผาเครื่องหอม สมาชิกในบ้านทุกคนต่าง
หมอบรอฟังราชโองการของหลงอันตี่ในห้องโถงใหญ่

นอกจากขันที่ ยังมีเนี่ยหยวนหวาพระชายาขององค์รัชทายาท
ตามมาด้วย

เนี่ยหยวนหวาลอบคิดในใจ ไข่แล้ว ข้าจะพลาดเหตุการณ์น่าสนุก
เช่นนี้ได้ยังไง

นางอยากเห็นสีหน้าแตกตื่นจนทำอะไรไม่ถูกของเนี่ยชิงหลวน
แทบแย่ จะให้ตีต้องร้องไห้จนน้ำตาไหลพรากกลางขอร้องให้นางให้อภัย

แต่เนี่ยหยวนหวากลับต้องผิดหวัง สีหน้าของเนี่ยชิงหลวนกลับดู
สงบราวกับน้ำในบ่อโบราณ ไม่แสดงท่าทีหวั่นไหวออกมาสักนิดเดียว

นางหมอบกราบบนพื้นอิฐสีดำพร้อมขึ้นหยางโหวกับเนี่ยฮูหยิน
คอยฟังจุดจบครึ่งหลังของชีวิตนางด้วยใจสงบ

"...บุตรคนรองของขึ้นหยางโหวมีชาติกำเนิดในตระกูลดี อุปนิสัย
อ่อนหวานดีงาม คู่ควรจะเป็นภรรยาของจิ้นอ๋อง ด้วยเหตุที่ต้องออกเดินทาง
ไปยังเมืองหล่งในอีกไม่กี่วัน จึงพระราชทานสมรสในวันที่สิบแปด

เดือนเก้า"

ขึ้นหยางโหวและสมาชิกทุกคนในบ้านพากันตกตะลึง

ขึ้นหยางโหวกับเนี่ยซิงหลวนหันมาสบตากัน ต่างคิดในใจว่าฮ่งเต๋
ทรงคิดจะทำอะไรกันแน่

ส่วนเนี่ยซิงหลวนกำลังคิด จ้าวเจ้อเจิงผู้นี้ได้รับการแต่งตั้งเป็นฮ่อง
ตั้งแต่เมื่อใด

เนี่ยหยวนหวนกลับหลุดปากพูดออกมาอย่างเสียกิริยา "เป็นไปได้
อย่างไร เห็นๆ กันอยู่ว่าก่อนหน้านี้จ้าวก๊วยเพยไปขอให้ฝ่าบาทพระราชทาน
สมรสให้เนี่ยซิงหลวนกับจ้าวเจ้อเจิง เหตุใดจึงกลายเป็นจิ้นฮ่งไปได้
เจ้าอ่านผิดแล้วกระมัง"

ว่าแล้วนางก็ผุดลุกขึ้น ตรงเข้าไปฉวยเอาราชโองการมาจากมือขันที
เลยที่ได้ยว

อย่างไรเสียนางก็เป็นถึงพระชายาขององค์รัชทายาท ต่อไปก็จะ
ได้เป็นฮ่องเฮา ขันทีจึงไม่กล้าทำอะไรนาง จำต้องปล่อยให้นางดึงราชโองการ
ไปจากมือ

เนี่ยหยวนหวนฉวยเอาราชโองการไปอ่านทุกตัวอักษรตั้งแต่ต้นจนจบ
ในที่สุดจึงยอมเชื่อว่าขันทีมิได้อ่านผิด ฮ่งเต๋มีราชโองการให้เนี่ยซิงหลวน
สมรสกับจิ้นฮ่งจริงๆ

เนี่ยซิงหลวนเองก็เพิ่งจะรู้ตัวตอนนี้เอง ในคราวที่หลงอันตี้
พระราชทานตราประจำตัวแม่ทัพแดนพายัพแก่จ้าวหลิง ตำแหน่งจิ้นฮ่ง
ที่ได้รับการสืบทอดในสายตระกูลจ้าวก็ถูกส่งกลับคืนให้แก่พวกเขาด้วย

นี่เท่ากับว่าข้าจะต้องแต่งงานกับจ้าวหลิง แม่ทัพแดนพายัพผู้เลือดเย็น

ไว้หัวใจ ที่คนเล่าลือกันว่ายิ่งธนูไม่เคยพลาดเป้าผู้นั้นหรือ

เนี่ยหยวนหว่าตื่นจากภวังค์ ขึ้นหยางโหวกับภรรยาที่รีบล้างเอา
ตัวเงินใบหนึ่งออกมาอย่างใจกว้าง มอบให้แก่คนที่ผู้ประกาศราชโองการ
แล้วน้อมส่งเขาออกไป

เนี่ยชิงหลวนค่อยๆ ลุกขึ้นจากท่าหมอบกราบบนพื้น เขี่ยด
ชายแขนเสื้อบัดฝุ่นที่ติดกระโปรง

นางเหลือบเห็นเนี่ยหยวนหว่ากำลังจ้องมองตนเองด้วยสีหน้าไม่สู้ดี
เนี่ยชิงหลวนจึงยิ้มให้ ก่อนสอดมือทั้งสองเข้าไปในชายแขนเสื้อแล้ว
เดินจากไป

เนี่ยหยวนหว่าจึงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงไม่ดีนัก "ดูเหมือนเจ้าจะดีใจมาก
กระมัง"

เนี่ยชิงหลวนยิ้มแล้วกล่าวว่า "ย่อมเป็นเช่นนั้น จากสุหยินของเสมียน
สำนักอาลักษณ์คนหนึ่ง ได้ขึ้นเป็นถึงพระชายาจิ้นอ่อง ข้าย่อมไม่มีเหตุผล
ที่จะไม่ดีใจ"

ตอนนี้ตำแหน่งของจ้าวเจ๋อเจิงคือเสมียนสำนักอาลักษณ์ ชุนนาง
ลำดับรองชั้นเจ็ด แน่หนอนว่านี่ย่อมเป็นตำแหน่งที่จ้าวก๊วยเพยท่านป้า
ของเขาหามาให้ ที่จริงก็เป็นแค่ตำแหน่งในนามเท่านั้น ปกติแล้วไม่ต้อง
เข้าไปรายงานตัวที่สำนัก

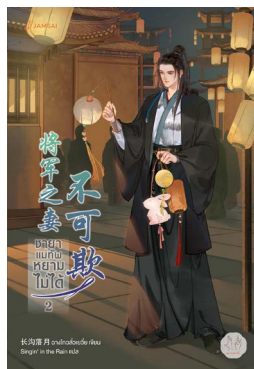
สีหน้าเนี่ยหยวนหว่าตึงเครียด แทบจะกลั่นเป็นน้ำหยดลงมาได้

เนี่ยชิงหลวนรู้สึกว่พอสุนัชกน้ำแล้วต้องตีข้าให้νωม หากปล่อยให้
ป็นขึ้นฝั่งได้ก็จะเห่ากระโชกใส่ตนเองด้วยความหยิ่งผยองเหลือประมาณ
ดังนั้นจึงพูดต่อว่า "อีกอย่างข้าคิดว่าจิ้นอ่องจ้วหลังผู้นี้ก็เป็นคนที่

ฝ่าบาทต้องไว้หน้าอยู่บ้าง ถึงพี่สาวจะมีฐานะสูงส่งเป็นถึงพระชายาของ
องค์รัชทายาท แต่ก็คงไม่กล้าทำอะไรเขากระมัง เมื่อเป็นเช่นนั้นย่อม
ไม่กล้าทำอะไรพระชายาจึงต้องไปด้วย อีกไม่กี่เพลาข้าก็ต้องแต่งงาน
ไปอยู่เมืองหลังแล้ว ถึงตอนนั้นฝ่าบาทอยู่ห่างไกลเหมือนฟ้าที่อยู่สูง
ต่อให้พี่สาวคิดถึงหรือกลัวว่าข้าจะได้อยู่สุขสบายเกินไป แล้ของพี่สาว
ก็คงไม่ยาวพอจะพาดมาถึง คงได้แต่พร่ำรำพันว่าตนเองทำพลาดไปแล้ว
อยู่ทุกเมื่อเชิ่วัน"

พอเนียหยวนหว่าได้ฟังเนียชิงหลวนพูดจนจบ ก็แทบจะใช้คำว่า
'เมฆดำครึ้มฟ้า กดข่มจนกำแพงเมืองแทบถล่มทลาย' มาบรรยายสีหน้า
ของนางได้เลยทีเดียว

ที่ว่าเพียงชั่วพริบตา จู่ๆ นางก็ยกมูมปากแสยะยิ้มขึ้น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3xx4raR>